

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Samlade Dikter

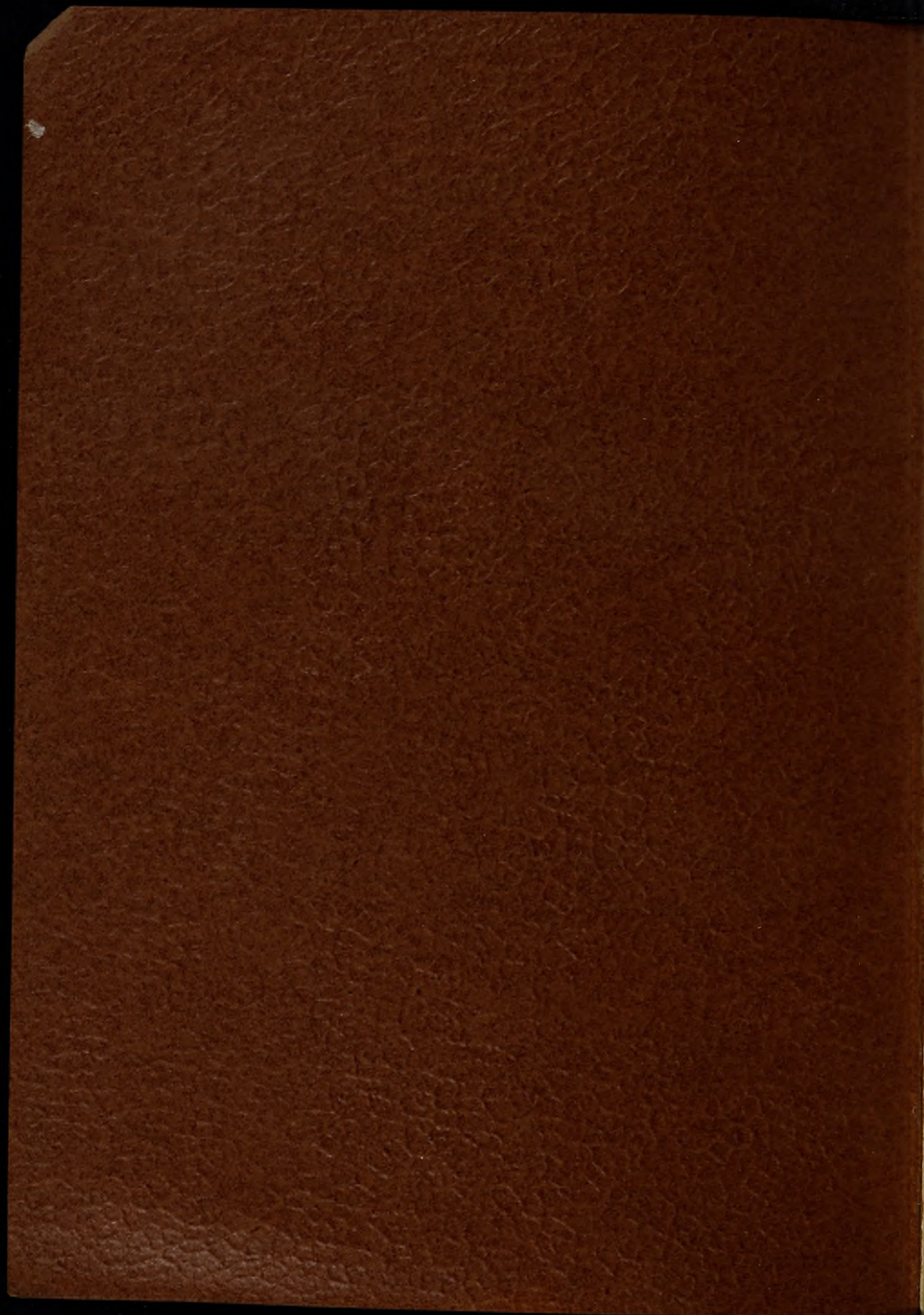
af

J. P. O--n. Olin

Pris 1 kr. häftet.

Gode läsare, jag vill er för
Att ni på dessa rader sitta --
Ja, Göde Anna, Karl och Britta --
Det kan något mer er tänka.

Samlade Dikter

af

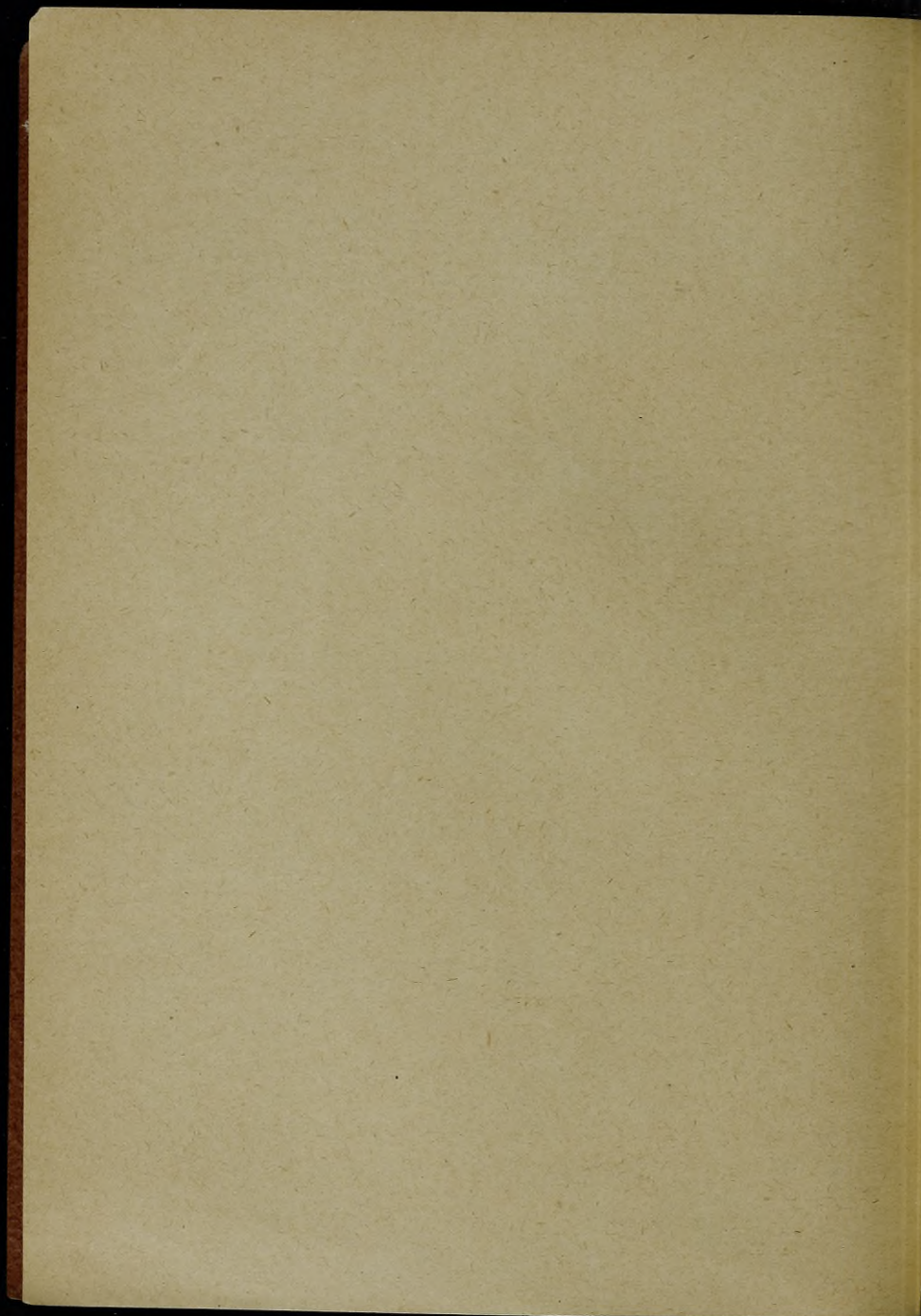
J. P. O—n. *Olin*

Utgifna till förmån för Skara barnhem.

Pris pr häfte 1 krona, som tillfaller barnhemmet.

Gode läsare, jag vill er be
Att ni på dessa rader titta —
Ja, både Anna, Karl och Britta —
Det kan något roa er kanske.

F ö r o r d.

Afsikten med utgifvandet af denna anspråkslösa samling af visor och tillfällighetsstycken af den t. o. m. långt utom Skara hank och stör välbekanta signaturen *J. P. O-n*, är, lätt insedt, endast att dermed i någon mån bidra till »den goda saken», nämligen *Skara barnhems underhåll*. Denna människovänliga inrättning har, som bekant, alltid legat författaren och utgifvaren af denna diktsamling varmt om hjertat. Flere af de i samlingen förekommande kväderna hafva sålunda förut hvar för sig vid basarer och fester till Hemmets förmån varit i tryck synliga, och då rönt liflig afgang och uppmärksamhet -- om också icke erkännande i formelt hänseende. De äga således icke *alla* fullkomligt nyhetens behag. Men, i någon mån korrigerad och befriad från de mest i ögonen fallande bristfälligheterna, som föreliggande samling är, torde densamma, hoppas vi, komma att omfattas med lifligt intresse af en hvar. Den välkände och på rätt vida håll, synnerligast här i Vestergötland, populäre författarens roliga och på sitt vis komiska bitar, äro i allmänhet allt för väl kända till sin art, för att något grundligare omdöme om desamma här skulle behöfva göras. Oförarglig samt mer och mindre humoristisk utaf sig, som fabrikör *J. P-n Olins* blygsamma »sångmö» vanligen är, har hennes prestationer icke minst sitt

lokala intresse. Med hänsyn härtill torde hr Olins »samlade skrifter» en dag komma att spela en roll jemväl i kulturhistoriskt afseende. Af mer än ett skäl bör alltså efterföljande diktsamling kunna räkna på att få hamna hos hög och låg, hos bildade och obildade vänner af rimsmideri och — en välgörande, erkännansvärd stiftelse för de små.

Författaren har i så fall icke förgäfvets välvilligt efterkommit uppmaningen att i tryck utgifva frukterna af sin outröttlige »pegas».

Granskare.

Då jag nästan uteslutande är hänvisad till sjelfstudier så är jag därför medveten om mina fel och brister såväl i språkligt afseende som på diktens område, hvarför jag varit tveksam om att utgifva detta lilla häfte. Men då många, såväl inom som utom samhället frågat efter samling af de dikter jag utgifvit vid Skara barnhems och Pauvres honteux fäster, och då jag genom utgifvande af detta lilla häfte tror mig kunna åstadkomma större inkomster för barnhemmet, derigenom att 100 häften gratis lemnas till barnhemsfester, med vilkor att dessa icke säljes under 1 krona pr styck, hvilket antal nog med tiden åtgår, har jag på denna grund låtit betänkligheterna fara och anhåller om benäget öfverseende med befintliga brister. Skulle diktsamlingen upptagas gynnsamt kommer möjligen ett nytt häfte framdeles utgifvas.

Författaren.

Författaren och sångmön.

Författaren.

Jag vet alls icke hvad som mig våller
Ty i min hjerna jag hör ett buller
En riktig nysning, ett härjande bång,
Som ej tar nå't slut en enda gång.
Hvad kan det vara, som är deri?
Männ' det är svärmen utaf nå't bi?
Männ' det är morbror till något snille?
Männ' det är början till något dille?
Hvem kan åt sådant ej få sin leda?
Kanske en fogel här lagt sin reda ---
Hvad kan det vara för fogelsort,
Som ej kan kläcka och flyga bort?
Hur skall jag detta nu rätt få veta?

Sångmön.

Du skall ej längre behöfva leta.
Jag är ej fogel, nä' ej en vipa,
Jag är en sångmö, som är i knipa,
Som här min bostad så trångt har valt;
Jag vill blott sjunga, se det är allt.
Hvad dunkla fönster i denna stuga?
Knappt något ljus; det kan ej duga,
Jo, bosta'n är mig här allt för tränger,
Jag luft ej får till mina sånger.
Här är så rasande lågt till taket;
Jag knackar på, jag vill ur gemaket
Det här kan ej bära för mig i rim.

Författaren.

Du därför håller så förskräckligt stim.
 Du mer nog lofvar än du kan hålla,
 Du säkert blifver likväl en nolla
 Så uti sångens som diktens verld;
 Ty du är icke — alls icke lärd
 Du kan ej dikta i rätta former,
 Du mäts likväl enligt dina normer.
 Ty vet att formen är högst af allt
 Om innehållet är än så skralt
 Ja formen är just de lärdes öga.
 Då innehållet betyder föga,
 Ligg därför vackert och tig nu still.

Sångmön.

Just så afundsjukt den småsinte vill;
 Ja, eder lärdom den är sålunda:
 På ljusa da'n så skall man då blunda
 Samt hafva äfven den regel se'n
 Att icke alla bör gå som ha ben.
 Är ej detta — ändock en villa
 Äfven för dem, som går nå't illa?
 Jag har den saken allt jämt befarat
 Att denna lärdom har mången snarat
 För den mången mist har sin muslekraft
 Om han den öfvat, han den har haft
 Den saken har jag tyvärr besannat.

Författaren.

Så-å är det sålunda ej nå't annat
 Jag förstår nog hvarför du ej är stiller
 Du har fått ondt utaf giftas-griller
 Ja, så våga då dig ut på viken
 Res sedan öfver båd land och riken

Jag önskar lycka dig uppå färden;
 Du tår väl afsked af gamla verlden.
 Innan du stämmer din sköna lyra,
 Mig först betala mångårig hyra.
 Men ett jag säger: för du är sniken
 Du utsatt blifver nog för kritiken,
 Du måste detta förut väl veta.

Sångmön.

Det skall mig endast allt mera reta
 Till att förtjena mig några slanta;
 Jag skall då sjunga för de galanta,
 Jag menar de gamla galanta gummer,
 Som stå på torgen och sälja hummer.
 Ja, ibland desse och andra flera,
 Som ej förstå att mig kritisera,
 Jag bjuder till efter min förmåga.
 Den kan ej vinna, som ej törs våga
 Så är jag ändock uti det fria
 Har du hört om svalan och Tobia
 När svalor sjöngo på duetten.

Författaren.

De ej iakttog då etiketten,
 Förnäm du trippar framåt din bana,
 Det visar bildning, det visar vana.
 Vill du väl publikums ynnest vinna,
 I tal var blyg som en hofvets qvinna,
 Du får ej vara så här brutal,
 Nej var om midjan så vek och smal.
 Ja, gråt då stundom, var stundom glader
 Samt för att visa de vackra vader
 På kjolen drage du mycket nätt;
 De stunder sedan, du är kokett,
 Du älskare får nog, som för dig brinner.

Sångmön.

Och så min lycka du tror jag finner
 Till slut den frågan jag till dig ställer,
 Om ej den satsen ock något gäller:
 Att den fått vingar, den må ock flyga.
 Skall den som mullvad i jorden smyga?
 Här är en fråga till dig — moralen.
 Betänk då sedan hvem som är galen!
 Du är för lärd att den saken veta;
 Den vet ändock Pers Anna-Greta.
 Jag därför reser nu kry och rasker,
 Kom sedan efter, du lille vasker.
 För i ditt hufvud jag gjort förfång
 Skall mer jag sjunga en annan gång.

En sårad drabant mottager under- rättelsen om Karl XII:s död.

På nordens snöbetäckta fjäll
 En liten enslig hydda stod.
 Till den jag kom så sent en qväll;
 Uppå dess port jag sakta slog.

Jag fråga' hvem derinne bor,
 Som de till döden troget vakta'
 »En krigare, som heter Stor»
 En röst då sade till mig sakta.

»Förlåt mig, att jag Eder stör,
 Att ej i fred Ni nu få vara
 Allt med den gamle krigarn dör,
 Och då hans själ till Gud skall fara.»

I stugan in jag så nu träder;
Mitt hufvud nådde sotad ås.
En mantel hängde der, af läder,
Och ett gevär, som hade lås,

Samt ett porträtt vid dörrrens fäste
Som landets unge konung var;
Ur bibeln satt der nu och läste
En aftonbön hans gamle far.

På litet halm och några bräder
Vid lampans sken låg krigsman der;
En kopp med the, som var af fläder,
Var blott den kost, hans lif nu när.

Det var då redan sent på tiden
Och jag var frusen, våt och kall;
Stor sporde, om jag kom från striden,
Hur kungen mår vid Fredrikshall.

»Den hjeltekung, som verlden vördat,
Den störste af sin stolta ätt,
Förrädiskt honom de ha mördat
Uppå ett fegt och nesligt sätt».

En vredgad blick på svärdet kasta'
Nu Stor och frågar: »är det sant?»
Han reser sig och vill i striden hasta
Men faller ned mot sängens kant.

»Nu denna arm förlamad blifvit,
Som aldrig har geväret sträckt,
Mitt sår så vittnar, det är gifvet,
Som om mitt lif nu snart är släckt.»

Så talar han, af harm sig vrider
På lägret i sin hydda trång

För han ej orkar mer i strider
Att strida som förut mång' gång.

»Af smärta är jag så betagen,
Förstånd't jag mist, min kraft är slö;
Jag vill ej mer nu skåda dagen,
Mitt hjerta, brist — nu vill jag dö!

Statt genast upp, du hjelte-Karl,
Stå åter upp, att för oss strida;
Jag följer dig från berg till dal,
Jag aldrig viker från din sida.

Ack, kom nu då fort!
Du dött ej ha bort.
Ja, kom nu då snart
I flygande fart!
Din kosa då ställ
Öfver dalar och fjäll!

Från bergena höga
Låt kulorna snöga
Och hvina i skyn!
Ryssen ser då den syn
Och hör då förskräckt,
Att från död du är väckt.

Låt ryssen då starfva
Som fordom vid Narva,
Att segern vår blifver!»
Så han talte med ifver;
Så han talte och log —
Och strax derpå dog.

Tiggargossen.

I solens sken, vid stugans låga dörr
 I sanden lekte jag. — Ack, än som förr.
 Jag mins hur lycklig jag, med kind i brand,
 Så ömt då smektes af min moders hand!
 Jag då ej visste utaf sorg och nöd,
 Om ock ibland det väl var ondt om bröd.
 Så gick till grannarne jag bort en dag,
 Der fick jag mat och dryck af skilda slag,
 Och de mig nödgade att dröja kvar —
 Jag mins ej riktigt — omkring åtta da'r,
 Men se'n jag sade mitt farväl till dem
 Och återvände till min moder — hem.

Men, kommen hem, jag henne saknar . . .
 O, Gud! — hvad sorg uti mitt hjerta vaknar!
 Min mor, den goda, som för mig var *allt*,
 Hon fans ej mera — hennes stoft var kallt.
 Förtviflan griper mig. Jag allt vill veta,
 Och börjar gråtande i stugan leta.
 En hälsning öm hon lämnat blott — den sista —
 Förr'n hennes ögon sågs i döden brista.

Hvem tröstar mig? Hvem tar om mig väl vård
 Se'n hon nu hamnat uti kyrkans gård?
 Jag tröstlös ilar till den trygga borg,
 Som henne värnar nu från kval och sorg.
 Mitt sinn' blir gladt ej —, ej mitt öga torrt,
 Ty endast *hon* kan torka tåren bort.
 Med henne slocknat har min framtids hopp.
 Min moder, dyra —, o, kom opp, kom opp!

Ej mer hon svarar. — Jag förgäfves lyss
 Att svar få höra på mitt rop helt nyss.
 O, kom då moder, en sekund blott! — Nej,
 Jag fåfängt ropar; ack, hon hör mig ej.

Jag grafven famnar, som jag hvilar på:
 Kan, mor, ej rum jag hos dig också få?
 Jag kan ej lefva. — Ack, jag snart nog dignar
 Men hoppas likväl att du mig välsignar!

Om jag får höra blott din kära röst,
 Det i min sorg mig skulle skänka tröst.
 Ack, moder, moder — o, mig svara, säg —
 O, hvarför gick du ifrån mig din väg?
 Hvarföre lämna mig så ensam här?
 Jag ingen har som står min sida när.
 O, må jag likväl i ett himmelskt land
 Dig råka få uppå den andra strand.

Striden om Skara—Kinnekulle- jernvägen.

(Lokal täflan mellan grannstäderna och personernas namn och
 uppträdande häntydas i versarud.)

Jag eder blott nu säga skulle,
 Hur jernväg blef till Kinnekulle,
 Fast hinder man för denna reser,
 Då det kom mängder af kineser,
 Som förbundit sig med satan,
 Då jernväg sådan den de rata'n
 När de den smala vägen ser
 Ty satan ville ha den bre'r.

Den breda väg skall gå i sträck
 Ja, ända långt till Otterbäck,
 Att sällskapet kan resa dit
 Med hela följet af sin svit.
 Då djupsint de kan derom tala,
 Hur billig bred väg är mot smala,
 Ett visdomsord, som kan stå »lull»,
 Är sagt af den, som mal för tull.

Rätt mången blef då angelägen
 Att skaffa bort den smala vägen,
 De börja hojta, börja springa,
 Ty namn det var som för dem klinga,
 Ock blef för dem en riktig sporre
 Att nu få vägen myckel större.
 Om sitt förslag de mycket skryta,
 Den smala väg de sönderbryta.

Efter sådant mycke svammel
 Kom det en som hette Hammel,
 Och med tången tog ur spiken —
 Drog den smala väg åt viken.
 Likväl kunde det vi skåda
 Ej på smala vägen råda.
 Då kom käringen Maria —
 Åstad med mången tusen tia.

Hjelppte till på breda stråten
 Men föll kull med hela bråten;
 Gamle »Lisping» stod der mjuk,
 Han var rysligt afundsjuk,
 Spände på sig svärd och bälte,
 Blef så glad, när gumman välte.
 Gumman låg der nu med skammen,
 »Lisping» lurat allesammen.

»Lisping» var nu så belåten —:
 Ligg ej gumma, mer ej gråten,
 Räckte ut sin hand att lyfta
 Gumman upp som låg och snyfta.
 »Jag betackar mig så vist,
 Här jag ligger för din list.»
 Satan lyfte då på hatten
 Fick då se sig nära vatten.

Ville ej mer bistånd räcka,
 Vattnet kunde elden släcka;
 For så genast fort tillbaka,
 Bred blef vägen, som pannkaka.
 Här ni finner hvad som händer:
 Käringshjelp till föga länder.
 Minnesvård vi för dem reser,
 Den består i långa näser.

Der på höjden, uppå backen
 Patrioten står — herr Flacken
 Mången »göth» och hela Skara
 Som nu blott afvaktar bara,
 Noga uppå saken skådar
 Hur det går med intrig-trådar,
 Det ock gick som sagts och tros
 Moral och jernväg for sin kos.

Men se'n denna maran flytt
 Så togs frågan upp på nytt,
 Ingen mer den kunde störa,
 Att jernväg smal de skulle göra,
 De måste med en bred då tiga,
 Den smala vägen vi inviga
 Och därför kan man nu förklara
 Kullejernvägen till Skara.

Det går så till visst nu som förr
 Att jernväg skall gå till min dörr,
 Sa' Petter Jönsson i Träsläna,
 När de om jernväg mycket skräna.
 Jernvägs korthet eller längd,
 Se'n Satan flytt står i Guds hägn.
 Endast Lennstrand skickat bud
 att han ej har någon Gud.

En badresa.

Det var en sommar jag fick den lusten
För att bada vid vestkusten.
Till bästa stället det var min hog,
Då Strömstad blef det jag föredrog.

Lång var nog resan — men låt det vara —
Der funnos fröknar så fina, rara,
Så goda, enkla och mycket mer,
Som hvarje främling så noga ser.

Den vägen nöjsamt och gladt jag reste,
Och roligt fick jag — jag det visste,
Ni skall få höra, hvad sedan händt,
Så snart till orten jag väl anländt.

Då gick jag genaste väg till skutan,
Fast storm och regn vi ej voro utan,
I skutan stego från en mur,
Små fröknar bjudas på segeltur.

Och seglèn hissas och båtar gingo;
Vi hagelstorm uppå färden fingo.
Och stormen växte med ryslig tart,
Att kull vi seglade rätt mycket snart.

Men starkast rasade likväl stormen
När som vi segla ikring Laholmen.
Kaptenen Boman satt då så sur,
Och regn och hagel kom skur på skur.

Ja stormen växte och sjön den koka',
Dem bar sig åt som de ej var kloka.
Just när vi seglade ikring åsen,
Skrek fröken Björkman ikapp med måsen

Och fröken Ahlstedt hon gol förfärligt,
 Studenten Bocker hör på begärligt;
 Fru Bocker satt der bland alla stum,
 Och fröken Matson vill vända om.

Men fröken Nilson hon sakta hviska:
 Nu kunna vi ju rakt inte fiska;
 Och vinden ryckte och slet i tågen,
 Till dess vi landat vid Blötebogen.

Vi druck' der kaffe, dansa galoppen,
 Vi blefvo varma i hela kroppen.
 Och då vi alla så blifvit torra,
 Vi slogos sedan med bär och borra.

Så gjordes lekar med pant och ring,
 Vår färd bekom oss just ingenting;
 Se'n lade åter vi ut i viken,
 Men öfver fröknarne kom paniken.

Det är rent sanning, fast dumt det låter,
 De trodde alla, att storm kom åter.
 Nu icke mera de voro trygga,
 Derför de skreko för minsta mygga.

Nu faran undan de ville slippa,
 Och ville landa invid en klippa;
 Men skutan styrdes dock hem med roder,
 Och hem kom alla till far och moder.

Stor var nog faran, som var förbi,
 Men större var den i fantasi.
 Jag har ej mera att lägga till
 Än en hej dundrande spekesill.

Carl XII på Petersburgs ruiner.

Eller den rätta Pultavafesten.

Det var en gång jag satt och läste
Historisk bok om Sveriges folk,
Hur denna gjorde sig till tolk,
Hur högt de älskade sitt lann,
Hur varm fosterlandskärlek brann.
I tappert mod var de de bäste.

Jag bläddra vidare i boken
Och såg hur folket hade blödt.
Att de blott segrat eller dött,
Såg ock de qval de burit hafva,
Och såg om slaget vid Pultava,
Hur ryssen lade på dem oken.

Jag läste så om ryska tsaren,
Som spjutet sitt mot Sverge hväste,
Hur han sågs bygga tråldomsfäste
Med svenskar, som han gjort till slafvar,
Och der de fingo sina grafvar,
Vid Neva träsk; — ej vilse faren!

En rysning i min kropp nu ila',
Då detta för mitt öga föll,
Mitt lugn ja' då ej längre höll,
Mitt öga blef ej längre torrt,
Jag upp till dörren rusa' bort,
Mitt hufvud slog mot dörren illa.

Om kraft jag hade till mitt mod! —
Att detta felas är min sorg —
Jag reste då till Petersburg,
Jag reste fort men icke smått,
Och i ett enda famntag blott
Jag välte sta'n i Nevas flod.

Högt koka' harmen i mitt blod
 För denna plats, som ryssen stal
 Från konungen Den tolfte Carl;
 Der sveket bor bland list och ränker,
 Der folket slås i trældoms länker;
 Derföre resas bör Caris ärestod.

Han skulle sitta der till häst,
 I solens glans med draget svärd --
 Se, denna plats är just han värd --
 Hans sköld skall stå för sannt och högt,
 För vål- och våldets ändalykt
 Då firas en Pultava-fest.

Om enfaldheten fråga må:
 Då Carl ej land och rike vann,
 Hvarför så stor är då just han?
 Till denne rop's ett varnings halt:
 Hans andes storhet går för allt!
 Gå ej så tanklöst utanpå!

Men snart jag kom likväl till sans,
 Jag härars gud då börja be'
 Att sådan handling måtte ske,
 Att han till sist väl styr det så,
 Att spådom i fullbordan gå';
 Ej bättre råd mig stod till hands!

Den, som är sann och fosterländsk,
 Han dagen tåligt bida bör: --
 Den komma skall dock med gehör --,
 Han spanar den mot österns rand,
 Och står och väntar den vid strand;
 Så tänker nog hvar ärlig svensk.

En referent vid ett tullmöte.

Jag detta såg, ty dörren stod på glänt:
 En något dum och elak referent --
 Det följs ju alltid åt tillsamman --
 Han satt och skref derinne uti kammarn;
 Och skref så upp ett mötesreferat,
 Deri han lade in sitt eget hat --
 Ty först han alltid skref sin egen mening --
 Och trosartiklar dermed i förening. --
 Talades om spannmål, så skref han om ister,
 Frihandlare gjordes till protektionister;
 Ty det har aldrig varit i hans smak
 Att så alldeles hålla sig till sak.
 Men detta gör för resten ingenting,
 Ty referatet var för tidningen i L.-köping.

Till kisthuggare*) i W.

Jag vet en stad intill ett dike
 En nobel stad i Sverges rike,
 Vid Dalbosjön kan du den se,
 Der bor en mängd kisthuggare,
 De kan än mer sig nobelt skicka,
 Ty de kan äfven bunkar slicka.

Varning till Justina.

Om jag får lof mig presentera,
 Har jag er ej att säga mera
 Än att derom helt värdsamt be,
 Att få en djupsint lärdom ge,

*) Sådane som ha sitt skafferi i kistor och derur spisa.

En lärdom till, som klart skall lysa.
 — På munnen får ni icke mysa! --

* * *

Dig, Justina, jag nu ber,
 När du en älsklig yngling ser
 Och på hans smicker lyss,
 Då han med dig vill leka
 Och lite med dig smeka
 Samt af dig ta en kyss;
 Säg då, att du ej törs,
 Var rädder, att det hörs!

Låt sådant smicker fara!
 Må han på kyssar spara,
 Till dess han blifver gift.
 Han kan ej sedan »römma»,
 Du bör ej detta glömma,
 Och följ min föreskrift;
 Då det är sannt och visst,
 Att bra du får till sist.

Men är han huld och trogen,
 Kan ej dig slå ur hogen,
 Samt lika kär som sann,
 Och vill ej dig försaka;
 Låt honom då få smaka
 En kyss allt då ibland!
 Var då så fin och näpen
 Och litet dra på läppen!

Naturens gudstjenst.

Eller dess predikan till menniskan.

I sköna och skuggrika ängen,
 Där trädkronor löfrikt sig te,
 Där slumrar naturen i sängen,
 Och blommorna blunda och le,
 Och vindarna sakta där hviska:
 »Nu börjar bli gryning till dag,
 I druckit ha dagdroppar friska,
 Nu högtidsdrägt på eder drag.»

Så glänsande sitter hvar droppe,
 I blommornas ögonvrår.
 Hvert blom med sitt blad och sin knoppe,
 Till ottesången sig tvår.
 Och vindar med blomdoft där simma,
 I dalen och kullen så grön.
 I bo't sitta fåglarne hemma;
 Naturen nu håller sin bön.

Hvert lefvande djur äfven beder,
 En bön, som är djuper och lång,
 Till högtiden allt sig bereder
 Att fira sin ottesång.
 Och trasten han börjar att drilla,
 Till mässan tar så upp sin psalm,
 Då liljor och träd lyssna stilla,
 Och fisken och måsen i damm.

Då tårar ur blommor sig prässa,
 Af sällhet, som ej tager slut;
 Så börjar då genast högmässa,
 Långt större än mässa förut.

Då skådas den strålande solen,
 Som lyser så klart och så lent,
 Hon träder på prädikostolen,
 »Vangelit» hon läser så rent.

Och Orgelverks-tonerna brusa,
 Att det klingar kring berg och dal,
 Och vindarna bäfva och susa,
 När åskan då håller sitt tal.
 Och regnbågen står med sin fana,
 Som skiftar i gult och i blått;
 I rymden gå molnen sin bana,
 På tangenten slår blixten brådt.

Så börjar nu solen prädika:
 »Hvem ställt har mig hit på min höjd,
 Jag alla er lyser nu lika,
 Er alla jag skänker nu fröjd.
 All lag åt naturen jag skrifver,
 Åt allting jag gifver dess växt,
 Åt världarne ljus jag ock gifver,
 Ty Gud så har skrifvit min text.

Jag jämt på min ban ses tåga,
 Och ständigt jag ropar till dig:
 En Gud är som tändt har min låga,
 En Gud är som styrt hafver mig.
 Men känslor blott låga du hyser,
 Och lyssnar ej till mina bud,
 Blott kroppsligt du tror att jag lyser,
 Men ej att jag vittnar om Gud.

Och då jag nedstiger i väster.
 In uti sakristi'n trä'r,
 Prädikar jag visst mer än präster,
 Och himmelsvidt mera jag lär,

Där vänder jag åter på bladet,
 Och börjar prädikan igen:
 Du aldrig dock akt derpå gaf det
 Du känner prädikan ej än,

Den läran du ser af naturen,
 En lära du har där så rik.
 Därför är den sådan framburen,
 Att afspegla himmelen lik.»
 Så talar naturen, fast tyster,
 Det prädikar solen så högt,
 Från det hon uppstiger i öster,
 Tills hon sig i väster har lyckt.

En Mynkhaus resa.

Eller hur världen ser ut efter tusen år.

Det är ju så i våra upplysta tider
 Att uppfinningar snabbt kring jorden sig sprider
 Och bildningen den blir så rasande fin,
 Ty allting skall göras nu med en maskin.

Till nyaste uppfinning kan man nu länka
 En sådan maskin som just sjelfmant kan tänka
 Så har jag nu redan en sådan fått fatt
 Hur lustig han är, vill ni då höra att?

Hvad nu den närmast tänker, ni höra det får
 Hurdan verlden skall se ut efter tusen år.
 Den blir nu sig ej lik — nej icke ett färn,
 Då flyga menniskor med vingar af jern.

Då slipper man gå här i smutsen och vada
 Nej, långt upp i luften man far som en glada
 Der tar man foglar som vi nu ta kråfter,
 Så snabbt, att skuggan blir två timmar efter.

Så hjelja de till med elektriska vinga,
 Men se spårvägar der — det ha de alls inga,
 Ej grund eller skår med bergiga stränder,
 Passagen är fri hvartåt man sig vänder.

Så far de uti rymden, ja liksom på lek,
 Samt upptånga då ånder och starar till stek,
 De taga stundom äfven foglar större
 Till fåster de ta både tjäder och orre.

Maskin ska de ha för att kunna sig sätta,
 Maskin ska de ha, då de äta sig mätta.
 Maten behöfva de aldrig att svälja;
 Hur detta går till vill jag genast förtälja.

Jag icke för er framställer en saga
 Ej menskor behöfva då mer några magar;
 De sy sig en mage af hampa och lin,
 Se'n stoppa de maten i den med maskin.

Dock kunna de likväl få ondt i sin strupe,
 Fast ej de behöfva att sjunga der uppe,
 Behandigt de medta' blott sin fonograf,
 Den sjunger och talar de order, de gaf.

Krut och pansarskep ej båtar i den tiden
 Då byggas hus och båtar utaf siden;
 Men striden blir icke dess mindre så het:
 Då slåss de i luften med elektricitet.

Så flyga de fritt liksom tanken hos fånen
 Och kretsas i rymden samt rasta på månen,

Der skumrasket råder, när ingen tändt gasen,
Der fins ej en kotte mer än Mynchausen.

Han går der så ensam på skridsko och svänger
Men stundom han också på repet sig nedhänger
Och tänker så fira sig ned till vår jord,
Men har en maskin ej som dertill är gjord.

Efter raste i månen man sen bryter opp
När sol'n är i dalning, man dit gör ett hopp,
Mynchaus, den stackarn, som gått i stöpet,
Får väl vid hoppet medfölja på köpet.

Hur de se'n skall bete sig, jag rakt inte vet,
När de så fort kommit in i en annan planet,
När de i solen så hastigt kom in,
De få väl begagna en solmaskin.

Nu hå, mina vänner, ni riktigt fått veta,
Hur sjelftänks maskinerna kunna arbeta.
Så skaffa en sådan som passar åt dig,
Du finner den har nog framtiden för sig.

Att få lefva den tiden och då vara mä',
När man blir beslägtad med nå't fjäderfä,
Det vore ju roligt, eller hvad tycker du?
Då reste man, hej --- sade kukelikul!

Välkomsthelsning vid en sommarfest i det gröna.

Välkommen i det gröna Från stadens kvalda luft!
Det skall nog mödan löna Att andas blommans doft.

Att se naturens hägring Nu stå i all sin prakt;
Och blommor med sin fågring Stå nu som änglar vakt.

Låt blicken fritt nu fara; Från tvånget är den fri.
Här se vi staden Skara Med kyrkan der: Mari.

Förr var hon klädd i byxor Och se'n i krinolin*.)
Hon nu allt högre växer Till brud hon klär sig fin.

Dock är hon kyrkors moder, Fast hon står nu som brud;
Och höga andar bo der Och sköna klockors ljud.

Dock högre står naturen Uti sin högtidsdrägt;
Se granen, björk och furen Den mer till Gud är slägt.

De högre ge sin dyrkan Och vittna om en Gud,
Än gudstjenst uti kyrkan; Förstår du rätt dess ljud?

Se eken, lönn och alar, Ja alla fåglars sång.
Ett språk det hela talar, Förstå det då en gång.

Nog bör du kunna läsa Uti naturens bok
Och hålla der din messa; Då fri från dogmens ok.

Släpp ut din tanke vida, Men tanke utaf gull;
Låt den till stjernor glida; Den ej beläggs med tull.

Nu slutar jag för resten Predikan för i dag;
Välkommen hit till festen Uti ett glädtigt lag!

Se fjärilar sig bädda Bland blommor utan tal,
I bäcken står en gädda, Bland träden göken gal.

Så kan du frihet njuta På mångahanda sätt,
Och flickan kan du muta Med vacker blombukett.

*) Ställningarne utgjorde krinolin.

Och flickan satt på tufvan, Och var så glad och snäll;
Hon bryr sig ej om snufvan, Hon är så rysligt säll.

I strömmen fisken leker Och orren uppå land
Och vinden kinden smeker, Smek flickan med din hand!

Än kan det bättre blifva; Säg, flickor, hvad tro ni!
Nog skall det eder lifva, att göra godt parti.

En hunds reflektion öfver förr och nu.

För mig och för hela min släkt
Har världen förr ju alltid näk't;
Kanhända utaf blotta vanor
Att vi ej hafva några anor.

Att sådant tro det är ej sant,
Vi ega det likt mången tant.
De spela ju på den oktaven,
Derunder ligger bror begrafven.

De ha ju aldrig gett oss rätt,
Att vi tillhör en högre ätt,
Fast vi gjort många sköna bragder,
Som uti glömskan blifver lagder.

Förlåt — jag derom nu vill be,
Att sådant får nu mer ej ske.
Vi rösta nu uti kommuner,
Vi sjelfva skrifva våra runer.

Nu är man karl sjelf för sin hatt,
 Vi lägga årligen vår skatt.
 Och har då rösträtt efter skatten,
 Då har ju rösträtt icke — katten.

När som riksdagen nu blifver,
 Då med rösträtt vi ingifver,
 Att den skall plikta i polisen,
 Som vågar bjuda oss på prisen.

Nu pengar är förståndets mått,
 Och om du sen kan äta blott,
 Så röstar du långt mer än mängden,
 Och uppförd blir du på röstlängden.

Derför om du ej pengar har,
 Förståndet bort sin kos då far.
 Den obemedlade kan du nu se,
 Han ställd är under förmyndare.

Allt sådant är dock ställt på tok,
 Att rösta bör ej hvarje slok.
 Dock bör du ej den andre örja,
 Som ärligt kan sig sjelf försörja.

Väl har du fått så mycket vett,
 Att allt godt ej är ensamt dett.
 För dig och landet är det bästa,
 Att ge rättvisa åt din nästa.

Det är ett tidens orätt skeck,
 Om jag ock gillar litet streck,
 Så skall man lossa dock på bandet,
 Till förmån för bå folk och landet.

Hvad rättvist är det nu betänk,
 Ty samhällslifvet är en länk;
 Den delen som blir svag den brister,
 Då länken ock sin styrka mister.

Ålleberget och Konung Albrekts
 nederlag der, samt Drottning
 Margaretas nycklar.

Till minne af Åsleedsmonumentets invigning
 den 5 Juli 1896.

Har du ej sett det märkvärdiga minnet,
 Der de många stenhällarna stå,
 Der, som nycklarne ska finnas till skrinet,
 Och der de underliga sagor gå?

Deruppå kullar der stenar stå resta,
 Der stått en strid för frigjorda slafvar,
 Derom som sagor nu tala det mesta,
 Der hafva kämparne fått sina grafvar.

Derom som hjeltar nu ligga i mullen,
 Som kämpat hade väldigt i strid,
 Som tusende år der legat i kullen,
 Minne som är ifrån framfarna tid.

Der uppå höjden ä kullarna många,
 Hjeltar der ligga uti sin täppa.
 Der stått en strid när en drottning de fånga,
 Hvilken der tappa sin nyckelknippa.

Stenar med bilder från hufvud till klacken,
 Huggna bilder likt hjeltar med svärd.
 Nu kallas det stället för nycklabacken,
 Der är minnet om drottningens färd.

* * *

Vid hjeltars grafvar och forntida minne,
 Ur sagans häfder läses en täxt,
 Om ovanlig kraft, som bor derutinne,
 Fast stundom mossa derötver växt.

Så vittnar hvar sten, hvart träd derom hviska,
 Vid Allebergs fot, träsk, moras,
 När svenskarne der kung Albrekt så piska,
 Hans makt och krona gick der i kras.

Der hästar och män samt ryttare stupa,
 Då ej hans här försvara sig kan.
 Der nedom berget var mossarne djupa,
 Så häst med ryttaren der försvann.

Hvad sagan mer vet, det skall jag berätta,
 Om det kan falla uti eder smak;
 Hur mycken tillit till allt ni vill sätta,
 Det måste blifva er egen sak.

En bonde som skulle ett hafrelass sälja
 Kom till Alleberget sent en natt;
 Två vägar han såg — en skulle han välja;
 En gubbe vid berget då ensam satt.

Han ville af bonden lasset få köpa,
 Bjöd'en så dubbelt mot gångbara pris,
 Samt visa den väg, der han skulle inlöpa;
 Handpängar gaf han till säkert bevis.

Han skulle allting uti berget få skåda,
 Dock icke en smula få röra deri;
 Men bonden, som hade i fingrarna klåda,
 Tog tag i en tøm med ett betsel uti.

Det blef då stort larm uti berget och dalen:
 Säg, om tiden den rätta är nu?
 Nej, icke nu, ni få bida i salen
 Tills sekler man räknat ännu till sju.

Pängar fick bonden i två stora höga',
 Men mynten va gamla så det förslog.
 Han nytta deraf hade således föga,
 Ty ingen desamma ett jota förstod.

* * *

Så var det en torsdag, en lussedags natt,
 En vandringsman gick der på heden;
 Han hvilar en stund, på en sten han sig satt'
 Och hör klang utaf jern, som från smeden.

En hjeimbeklädd hjelte med svärd uti hand,
 Till vandringsman kom och höll talen:
 Kom med mig en stund och se här lite grand,
 Djupt inuti berget i salen.

Lägg från dig din mantel, din staf och ditt stål,
 Dina böcker, papper och skrifter,
 Jag ej något sådant det ringaste tål,
 Då vi gå in i djupaste grifter.

Till grottan då genast de vandrade fort,
 Der stenblock man såg mossbeväxta.
 Der hade de salens stora ingångsport,
 Tolf fots tjocklek var ej det lägsta.

Och nyckeln vreds om så att porten gick opp,
 Så ljudlöst, att icke det knätte;
 En drake då satt på dess öfversta topp,
 Portens höjd väl fyrti fot mätte.

I salen, der lyste det eldröda sken,
 Och vapnen de blänkte som solen;
 Midt inuti salen på bildhuggen sten,
 Satt drottning på gyllene stolen.

Hjeltar der sofvo med svärdet vid sida
 Derinne i salen, hvarhelst än man såg;
 Ryttare sutto till häst som de rida,
 På krigsmän det var ett oändeligt tåg.

Och klockan slog tolf att i berget det klang,
 Och härolder tuta i luren,
 Och fort upp hvarendaste hjelte då sprang,
 Som legat derinne i muren.

Så börjas högtidligt den hugstora festen,
 För tusen år som ur tiden rest,
 Och striden den var nu blott lätsad för resten
 Likna den strid då de lifvet mist.

Så härolden talte och ordet det ljöd,
 Vi ha det så lyckligt och sällt,
 I Valhall vi sjunga och dricka vårt mjöd,
 Blott för fästen vi kosan hit ställt.

Så, vandringsman, har du väl riktigt förstått
 Att icke vi ständigt här hafva vårt bo;
 Vi blott nu till festen ha kroppsligt uppstått,
 Det är om saken hvad du blott bör tro.

Jag dig säga vill ett beaktansvärdt ord,
Efter hit du har kommit till orten:
Vi alla ha stupat för frihet i nord,
Men de fege få vakta vid porten.

Då vandringsman detta allt hade sett,
Hjelten honom tillbaka då för.
De dödas timme är klockan tolf till ett,
Det är tiden då fest de gör.

Då mannen knappt sig omvända hunnit,
Och handen öfver sin hjessa tar,
Det hade alltsamman som blixten försvunnit,
Allt var sig likt, som förut det var.

Och mannen gick åter tillbaka sin stig,
Hvad han har sett, han i minnet det gömt,
Han allt sedan dess var »besynn'lig»
Och gick sedan som vaken han drömt.

* * *

Man frukten ju får, af den gerning man gjort,
Ty anden den lefver och verkar och rå'r;
Ni nog hafver förut den saken försport,
Den fästen förnyas hvart hundra år.

En ny sång till förmån för Skara barnhem.

Melodi: »Farväl, du höga» etc.

Nå, sångmö, sjung nu,
Var ej så lat!
Du får din lön ju
Så här på stat.

Du måste börja
Allt för din gäst,
Om du skall höja
En barnhemsfäst.

Ja, höj din stämma!
 Du detta må.
 Du vet der hemma
 Är många små,

Som du då gläder,
 Det må du tro,
 Om de få kläder
 Och äfven sko'.

Den som uträttå
 För de arme,
 Att de bli mätta,
 Få ljus-varme.

Den gjort det rätta,
 Mot barnhem vårt,
 Bekymren lätta
 Som tryckte hårdt.

Den gjort en gerning,
 Som är så skön,
 Får lörens bergning
 Sen efter dö'n.

Gör så din like,
 Som hungrar, mätt,
 Till himmelrike
 Du får biljett.

Dit gäller icke
 En plånbok full,
 Om du ock ficke
 Allt verldens gull.

Då blir just frågan
 Hvad kärlek bjöd,
 Om du tog dig an
 Den som led nöd.

Det myntet klingar
 För alla dem,
 Som hjelp nu bringar
 Till sta'ns barnhem.

En nödställd broder
 Du hjelpt, en — din,
 Var därför goder
 Och nu stig in.

Om hjelp du vägra
 Der nöden var,
 Skall Petrus säga:
 Bort från mig far!

Gif, ni som hafva,
 Men fått som lån,
 Till barn, som trafva
 På Skricketan.

Gif så en gåfva
 Till det jag sjungt
 Så kan ni sofva
 Sen mera lugnt!

Panorama n:o 1.

Förevisning uti protektionistpolitik.

Så sant som här nu på gatan finns stuta
 Så skall nu min sångmö ock stämma sin luta,
 Så visst, — och den saken är tydlig och klar —,
 Förutan en visa finns ingen bazar.

Publikum min vilja väl mårne då prisa,
 Så vill jag er ett panorama nu visa;
 Min visdom som tolk skall jag visa dertill,
 Er visdom må se'n bli hvilken den vill.

Jag tar några taflor just för denna gången.
 Som nu ä' moderna för denna säsongen,
 Och skall nu skyndsamt så härna dem rita,
 Att du må få se'n så stort på dem titta.

Ja taflorna mörka så väl som de ljusa,
 Nå vill du dem se, så skall jag dig nog lysa,
 Se'n må det också blifva din egen sak
 Hvem af dem som då faller uti din smak.

Så lossa då fort på ert plånbokasnöre,
 Betala så genast minst tjugofem öre.
 Dock är du väl icke så rysligt kortsynt:
 Helst får du betala med än större mynt.

Se här på en tafla, som har en olivgren,
 Som blifvit planterad af domprosten, Skarén,
 Det är ock en tafla just bland de rara,
 När han stifta barnhemmet uti Skara.

En sådan predikan han praktiskt oss lärde,
 För kommande släkten har den ett stort värde.
 Den taflan, den taflan, vi fått uti arf,
 Så läggen der gåfvor nu likt ankans skarf!

Se här denna tafla, som nu talar bara,
Kongli jagt sköt trehundrasextiofem hara,
Alltså en hare för hvar dag på året.
När du nu jagar så håll då på spåret.

Att jaga på villebråd är ju så roligt,
Att några ä tama är äfven nog troligt.
På härstek ni säkert alla bli bjudna
När hare ni jagar, skjut på den ludna.

Det var så en gång, fast det sällan dock händer,
En gammal skral sångmö, som var utan tänder,
Var häftad med heshet och hecka och gikt,
Sjüng en karnevalsång, allt annat än qvickt.

Kom sedan afsides och gör här så en titt,
Så skall du få se på den raske L. O. Smitt,
Brännevinskungen, det hör så till hans rang.
På da'n från Spanien till Stockholm han sprang.

Här blir nu en tafla, som du vill slå i kras,
Då du får se den beryktade ångköke-Lars.
Se elfva kronor och öre femtiåtta,
Derför kunde du på den gerna spotta.

Derutaf blef protektionismen rätt stark,
Och moralen fick se'n en sju rasande spark,
Protektionister skratta med helaste mun,
Domstoln var mera vis än kung Salomon.

I lagklokhhet voro de långt mera styfva,
Som Salomon ville de barnen ej klyfva.
Dylika åsigter ansåg' de skefva,
De läto också tjugotvå barn få lefva.

Så finga de dock lefva uti tvenne år,
Till dess deras uppdrag i riksdä'n förgår.
Men nu bör dock talet om dem vara nog,
Ty lång tid tillbaka de redan sjelfdog.

Jag tror, mina vänner, vi nu tager en pris,
Medan vi nu må språka om Lars Ola Liss.
Ja såsom en storhet, likt Bismarck, föll han
För dalmasegubbarne uti Leksann'.

Så ge denna taflan en föraktelig spark,
Om jag skulle nu tala om den kysste Bismarck,
Som till mensklighets men ingripit så djupt,
Att moral och frihet han verkligt har strypt.

Ja, ännu står verlden med häpnad och undrar,
Den vet så alls inte hur det var med det der
Just om den der frågan, jag slutligt här satt:
Har Brantingen hurrat eller inte hurrat?*)

Barrabam i Skara och en murfvel i Sköfde.

Melodi: »Så är jag då ändtligen
kommen på balen».

En murfvel gick ut för att hämta notiser,
Han var så förständig, så klok och så viser,
Han skulle ta reda så väl på allt och allting,
Så träffade han på en gammal käring.

Den frågade han, om hon hört något rykte,
Som för hans nyheter hon lämpa sig tyckte,
Säg allt hvad ni vet, säg långt mer än ni kan,
Ty sanning betyder ej ringaste grann.

*) 2 vittnen för och 2 emot i denna sak.

Min godaste herre, på det kan jag svara,
 Att Barrabam skall vara lös uti Skara;
 Der frossa de värre och lefva så stort
 Samt supa och dansa och spela blott kort.

Ja pengar på borden de riktigt dit snöga
 Och guldhögar se de med giriga öga.
 Så spela de ständigt båd' nätter och dar
 Med stora insatser och höga hasar.

Det är då för rasande stora skandaler,
 Det påstås att qvinnan der ej är normaler,
 Att hon ej för fäster och kortspel är fri.
 I Sköfde är annat — det äro just vi.

Min snällaste gumma, ni är ej förryckter,
 Så sade han, murfveln, som sjelf ej var nykter,
 Hvad ni nu mig säger, det är väl ock sant,
 Haf tack nu min gumma, här har ni en slant.

Se'n murfvelen hastigt i håret sig rifver
 Samt fattar sin penna och genast så skrifver,
 Att saken der säkert nu icke är hel
 Det måste väl vara dess samhälles fel.

De skola nu annat få lära sig veta,
 Ty ankorna mina ä' många och feta;
 Så vill jag ock genast dem nu släppa ut,
 Att det på skandaler må blifva ett slut.

Barraban kommer, fast man ej den behöfde,
 Han springer ibland mellan Skara och Sköfde,
 Han är en så vidrig och vildsinter flax. —
 Nu barrabam kommer, han kommer nu strax.

Han blifver nog trött allt ibland, gamle gubben,
 Men sätter sig ned då att spela på klubben,

När då han behöfver en liten stunds rast,
Det får man väl ej lägga honom till last.

Sen resor han gör uti jernväg och banker
I matsäcken tar han båd' bränvin och ankor.
På sina lustresor han alls inte spar;
Så »Barrabam» kommer och äfven han far.

Men ändock så få vi väl detta besinna,
Han gör sin uppvaktning hos de stöttepinna',
Som gör' sina fester på klubben i frid,
Der rumla och supa i olaga tid.

Barrabam är en filur, gamle slärfven,
Han skyndsamt försvinner, han ock som »resärven»;
Som denna han skiftar i mången gestalt,
Han fins ingenstädes men är öfverallt.

Han håller bolagsstämma blott för att gyckla,
Då leta de jämt efter kassaskåpsnyckla,
Fast kassan långt förut de redan ha tömt
Samt ordning och redbarhet nästan förglömt.

Så var det som murfveln om Skara uppteckna,
Han läste sjelf detta och sedan han blekna',
Och blek är han ännu men ännu mer flat: —
Det mesta han skref var ju kärengprat.

Ja delvis så hade nog*) murfvel det rätta
Han ville de styrande riktigt afsätta,
Moraliskt hafver det äfven så skett
Men praktiskt har det till ingenting ledt.

Om någon så frågar, hvad murfvelen heter,
Att säga er detta, det knappast jag geter,
Ni vet ju att ankor i hufvet ha »toss»
Hvad härtill ni lägga, det angår ej oss.

*) Jernvägsreserven.

Hur en hare fånga en jägare.

En jägare vardt af en harjösse fången
 Det är nu så säkert, så riktigt och sannt,
 Ty haren han är ju så qvick uti sprången,
 Just därför så gick det ock haren galant.

En jägare gick en gång ut för att jaga,
 Han ville så gerna ha sig lite vildt,
 Gehäng och sin bössa han då tillreds laga
 Och kallade till sig sin hund, vid namn Bildt.

Han vandrade sedan så långt uti skogen,
 Fast rägnflod det varit då natten förut,
 Fick en hare han se så genast han tog den
 Med handen blott för att få spara sitt krut.

Gick dalen utefter längs ned till en udde,
 En hare just der legat hela den natt,
 Om jägaren han sig allsingenting brydde,
 Ty re'n uppå udden som fånge han satt.

En vattenflod hade så hastigt der kommit,
 Fast haren ej anade detta försåt,
 Så vatten kring haren nu flödade ymnigt,
 Han kunde ej bana sig väg på sin stråt.

Då jägaren fick se haren var fången,
 Han ville den taga så glad och förnöjd,
 Men kuggad det blef han så grundligt den gången
 På denna så lätt vunna jägarefröjd.

Till udden han rodde att i hast hoppa opp
 För att i famnen ta så haren emot,
 Men balansen han höll dock ej rätt med sin kropp,
 Gaf så båten en hastig spärk med sin fot.

Till båten tog just samtidigt haren ett skutt
 Och båten flöt hastigt tillbaka mot strand;
 Så hade rollerna för dem båda ombytt,
 Nu kunde ej jägaren komma till land.

Så fort haren kom till land, han om backen vek,
 Och gaf ej för hjälpen det ringaste tack,
 Men å udden stod jägarn, och på hjälp han skrek;
 Men haren deråt skratta, att läppen sprack.

Så kan det stundom gå till på vår letnadsbana,
 Då vi tänka att lyckan hastigt ta fatt;
 Det ofta går fortare än man kunna ana,
 Som haren den spelar ett rasande spratt.

Tafians framsida. Om kyrkofesten.

Tiden den rullar sin bana med fart.
 Efter dag som man längtar kommer ej snart.
 Till slut han nalkas om aldrig så sent.
 Men aldrig han går några omvägar gent.

Så blef för Skara omsider till slut
 En festdag, så stor som ej varit förut.
 Flaggor de fladdra från fönster och tak.
 Marschaller de blänkte och lyste med smak.

Kyrkklockor sjöngo, i rymden det ljud;
 På så sätt de folket till högtiden bjöd,
 Ty dagen den var för kyrkan stor fest,
 Der skulle de höra på sång och på prest.

En folkskara kom så oändligt stor.
 Från när och från fjerran de alla hit for,
 Att skåda på sta'n samt kyrkan i skrud.
 Ty kyrkan den skulle nu åter stå brud.

Den utsmyckad var i finaste dräkt.
 Hvad felaktigt var, var nu lagadt så käckt,
 Der klinga så skönt hvar orgelverkston,
 Och folk gick i kyrkan i stor procession.

Först gick då kungen och sedan prins Carl,
 Se'n många officerare och dess general.
 Prester det kom en oändelig svit,
 Men ärkepappa han kom allsinte hit.

Man skulle än mera höja dess ståt.
 Så kom konsistorium och så magistrat,
 Läroverkskåren derefter blef stadd.
 Sist kom stadsfullmäktige liksom på sladd.

Högstämda toner från sången man hör,
 Såväl i quartett som i solo och kör.
 De känslofullt gick till en och till hvar,
 Så högtidlig hänförd och så underbar.

Presten han talte så kraftigt och väl:
 Ja här skall du be för syndiga själ.
 Vi derfor kyrka och altare prydt
 Och tornen och hvalfven med mera byggt nytt.

Här ser ni Petrus med nyckeln står,
 Han släpper ej in den, som vilse här går.
 Så sjöngs det amen, och så var det slut,
 Då kungen samt prester och folket gick ut.

Men när det blef senare ännu på da'n,
 Då börja fästen på hotellet i sta'n,
 Der blef man placerad efter sin rang,
 För gommen och magen det var till stort gagn.

Se'n fick man präktigt der spisa ett mål.
 Samt dricka båd' kungens och mången mans skål.

Tal fick man höra af kungen så stort,
Att aldrig förut man det bättre har sport.

Höfdingens tal man berömde med fog.
Men de andras tal voro tarfliga nog.
Se'n skålar det druckos för byggkomitén,
Men ej för de döde som *huggit i sten*.

Se'n slogs till riddare jämt en kvartett.
Jag vet icke riktigt om det var så rätt.
Så fick de band både gula och gröna,
De hängas stundom på kisse och höna.

I sta'n sprang folket och putsa och flämta.
När kungen de skulle till bantåget hämta.
Man tränges så hårdt i trappor å dörra,
För konung och hertig så väldigt man hurra.

Sådan var festen då till sin yta.
Mot sjelfva kärnan den alltid vill bryta.
Vill du se taflan på motsatt sida,
Då skall jag genast på taflan nu vrida.

Taflans omvridning eller dess frånsida.

Melodi: Han spådde att jordisk lycka
har kommit en timma för sent.

Så gick jag då ensam från festen,
Till hyddan, som stod vid en gränd.
Jag tänkte då endast för resten,
Jag der min cigarr kan få tänd.

Der bodde en fattiger enka,
Liten pilt på armen hon bar.
Jag ville en allmosa skänka,
Så kanske hon blir lite gla'r.

Det var mycket torftigt derinne,
Fler barn uti sofforna låg.
Hon var mycket sorgsen till sinne,
Då skaran af barnen hon såg.

Jag värdsamt till modren sade:
Hvad är ni nu sorgsen då för,
Vi skola nu väl vara glade,
När fester för kyrkan vi gör.

Då sade hon vid dessa orden:
Min man har af stenmjöl nu dött,
Nu få vi mat af fattigvården,
Min man har dock bättre oss födt.

Vi lefde så lyckligt och sälla.
Min man var så frisker och stark,
För barnen han läste om kvälla',
Om da'n sprängde sten han ur mark.

Vid kyrkan han fick mer betalning,
Att han kunde köpa mer brö';
Han hade ej då någon aning,
Att af arbetet han skulle dö.

Jag hade en son som var rasker,
Han hjälpte sin fader också.
Ifrån det han var liten »vasker»
Han jämt fick med fadern sin gå.

Nu var han så stor och så frisker
 Vid kyrkan han arbete fick.
 Vid arbetet var han så »grisker».
 Han ock från oss alla bortgick.*)

Ja många fler blefvo der döda.
 Fullt ett tjog och åtta dertill.
 Nu lefva vi alla med möda.
 Vid anordning var något fel.

Jag vet nog vi dö skola alla;
 Dock ingen vet hur vi får't sen,
 Kanske der min man kan befalla
 De andre att hugga i sten.

Vår lött har så olika blifvit,
 Så väl uppå hafvet som land.
 För det som *en* sätter till lifvet
 Får andra båd' ordnar och band.

En gubbe med käpp och med krycka --
 I min ungdom har det så händt --
 Han spådde min jordlifvets lycka,
 Nog kommer en timma för sent.

Religion vi detta dock kalla
 Vår bildning den prägel har satt;
 En tår ifrån ögat sågs falla,
 När jag tog af henne godnatt.

*) Sann händelse, syftar på stenhuggare Johanssons son.

Den stora tidningsbataljen i Skara.

Melodi: Kung Karl den unge hjelte.

Ni vet det kom som blixten,
En tidning som var nyr,
Och stor hon var till växten,
Och äfven pigg och kryr.

Då blef här två tillhopa,
De kom i mycken fåjd.
All smuts de sammansopa,
Och slogs med utan hejd.

De fäktade med pennan,
Så bläcket kring dem rök.
De talte ock om fänan
Och tvenne åsnors ök.

Den ena var så styfver,
Den andra var så mjuk.
Hvad är som striden drifver,
Är någon afundsjuk?

Den ene slogs med påkar,
Den andre stack som bin.
Den förste icke råkar,
Då segrade »Kurirn».

Med vapnen nu de hvilat,
Se bättre tider ann,
Men hvässa sina pilar
Och blänga på hvarann'.

Men slut det blef på striden
 Rätt snart, ty »Kurren» dog;
 Dess minne här i tiden
 Vi mins dock än med fog.

En resebeskrifning.

När is och snö är af solen smält,
 Och svalan åter sin flygt hit ställt,
 Då solen högt uppå himlen strålar,
 Samt skog och ängar i grönt sig målar,
 Och trast och lärkor i skyn slå drill,
 Då gerna ut man ock resa vill,
 Då får man riktigt i kroppen klåda
 Att fara ut att på verlden skåda.

Kom, gör mig sällskap, när jag nu far
 Kring riken rundt på en tretti da'r!
 Du mynt bör hafva uti din ficka,
 Så kan du riktigt om mun dig slicka,
 Ty du får roligt, det må du tro,
 Ja, du får åka och du får glo.
 Hur långt vi sedan kan komma fara,
 Derpå jag alls icke nu kan svara.

Jag ville resa rakt in till Rom,
 Men det vill ej vännen Cederbom.
 Nog blir den taflan väl mycket brokig —
 Att se på zaren, se'n hamnbus Slokig,
 Och mycket annat väl mera skönt;
 Du får valuta, som är bra lönt.
 Ja på utställningar får du gapa,
 På öl i Tyskland får ock du lapa.

Om du i Malmö blott går om bord,
 Du får din strupe se'n riktigt smord.
 Till sta'n du kommer, du får ej rata,
 Fast husets gafflar stå ut åt gata;
 De stå som kilar i cirkelrund:
 Så hus de murat uti Stralsund,
 Tullsnokar många gick der och drefvo,
 De i min nattsäck så våldsamt refvo.

Jag detta såg till min stora harm,
 Jag bort i nattsäck haft getingsvarm.
 Se'n ila tåget i hast af ånga;
 Vi såg då slätter oändligt långa,
 Och så en käring, som stod och neg
 Samt flera storkar, som gick och teg;
 De på sin nacke då gjorde svängning,
 De sågo genast jag var utländing.

De liksom knektar sig stegen lär,
 De ock sig lära till militär;
 Och se'n vi framkom till jernvägsgrinden,
 Så for vi fram till den kända »linden»
 I första huset vi togo in,
 När vi var komná till sta'n Berlin.
 Att sta'n var ståtlig ni kan väl fatta,
 Dess gator voro så rysligt glatta,

Att mången hafver ikull der slänt,
 Ty dessa gator var af cement.
 Men riksdagshuset mest skönt af alla,
 Ty rika bilder uppå der valla.
 Monument för hjeltar stod der högt,
 Med guld af vingar liksom till flygt.
 På dess utställning vi sedan glodde,
 Vi uti Egypten oss redan trodde.

Vi såg der palmträd och pyramid,
 Egyptens drägter med kjortel vid.
 Vi få förbigå här många delar.
 Vi red' på åsnor och på kameler
 Och såg ett sjöslag: hur det gick till,
 När de en fästning intaga vill;
 Det var två flottor som flöt och svängde,
 Uppå hvarandra de sedan trängde.

Och sköt, så vatten och skum det rök,
 Fastän det ämnats blott till försök.
 Ja, far nu sjelfva och se för resten,
 Ty vi for sedan rakt in till Dresden.
 Den sta'n var nobel och mycket snygg,
 Men pojkar, hundar var der som mygg,
 Ty män och hundar der drogo vagna
 Med frukt, som voro af träden tagna.

Ibland drog en hund, ibland drog två,
 Pojkar, käringar dem hjälpte då.
 När vi så skådat på taffesalen,
 Så gick vi sedan till Elbedalen
 Att se dess stränder och höga berg,
 Som stå och skifta i gråljus färg.
 Der berg och höjder mot skyn syns sträfva,
 Och ner i dalen sågs träden bäfva,

För bergen kunde dem falla på.
 Som torn och fästen stå bergen grå.
 Uppefter elfven vi framåt segla,
 Och uti floden sig bergen spegla,
 Då steg vi af der intill en fors,
 Der skyhögt berg stod beväxt med moss.
 Se'n gick vi upp till en berglik klyfta,
 Det var det berget, som var det gröfsta.

Det var af barrträd och buskar lögt,
 Sju hundra meter var det väl högt
 På detta berget det var en brygga,
 Vi kände der oss ej riktigt trygga,
 Ändock naturen den bryggan gjort.
 Der ingen kyrka förslog till port.
 Se'n granna fruktträd stod rad i åkra,
 Med goda päron, som munnen sockra.

De stå vid strändernas vattendrag,
 Tills dess vi framkom till staden Prag.
 Så snart vi framkom till denna orten,
 Vi genomåkte den höga porten,
 Och sedan öfver den långa bron,
 Derunder strömmade Molda-flon.
 Ett tempel stod der mest skönt af alla,
 Man måste uti beundran falla.

Och uti häpnad bli rent försänkt,
 Af guld med bilder var det behängdt.
 Vi såg palatser och äfven hydda
 Ifrån de tider, som äro flydda;
 Vallensteins palats stod vid en park,
 Som blef eröfradt af Königsmark.
 Natur med höjder och granna viker,
 Till någon del är den Stockholm liker.

Och Molad flyter der midt i sta'n;
 Der popplar växa och äfven gran.
 På hemväg sedan vi åter knogar,
 Och humlegårdar vi såg som skogar,
 Små fruktträd växte i rad så nätt
 Tills dess vi framkom till Leipzigs slätt.
 På stadens spårvägar vi oss svängde;
 Butiker var der i storan mängde.

Med järn och läder och äfven lin,
 Och högt uppdrifven var industrin.
 Men järnvägståget det framåt rullar,
 Ty der var slätter och inga kullar;
 Men vi vår resa förut så ställt
 Att få se minnet på Lützens fält.
 Dit var slät landsväg och inga lider,
 Och fruktträd stodo på båda sider.

Och frukt vi åto förutan tack,
 Och ingen sade derom ett smack.
 Vid minnesvården der är en grotta,
 Vi våra hufvud för stoden blotta
 När vi såg tornen på jernstaketet —
 Der är Svedensten, som ni väl vet —
 Och se'n till afsked vi der oss buga,
 Gick sedan in der uti en stuga,

Som ej till höjden var mycket stor,
 Men likväl stor nog till postkontor;
 Ja, om du nå'ngång dit ut så fore,
 Så glöm ej Gustaf Adolf den store;
 Tag då din mantel och vandringsstaf,
 Och ge din vördnad vid hjeltens »graf». --
 Ja, så vi följde den långa raden,
 Och så vi bläddra i minnesbladen.

Af hvad som fordom så stort har hänt;
 Till stad vi for se'n, som Tilly bränt,
 Der stod skorstenar som höga popplar,
 Och fabriker de der hopkopplar,
 Som göra socker och sirupsfat,
 Ja, äfven annat, som ej är mat.
 Om jag nu rätt vill dra' mig till minnes,
 En matsal der under bangår'n finnes.

Och kyrka står der som trogen tolk,
 Hur Tilly mördat der mycket folk.
 Derefter for' vi se'n fort till viken,
 Den förr de kallat har republiken,
 Till gamla Lybeck och Hamburgs stad,
 De ligga icke uti en rad.
 De mycken handel omkring sig samla,
 Och Lybecks kyrkor och torn ä gamla,

Med tjocka murar och granna hvalf —
 Gent emot Hamburg är den blott half.
 Ja, Hamburgs stad är väl nog den rätte,
 Att man må kalla den för en jätte,
 Ty den är ståtlig och utmärkt fin,
 Små vackra sjöar är midt uti'n;
 Palats och kyrkor af de förnämsta;
 Zoologisk trädgård ha de den främsta.

Der är fler djur än i Noaks ark,
 Dess namn uppläsa ger hufvudvärk,
 Der bufflar, lejon gick styft och brumma,
 Samt åsnor, strutsar, som äro dumma,
 Silfversvan och flodhäst i vatten sam,
 Påfågeln reste der högt sin kam.
 En hvar jag råder att dit ut skutta,
 Ty säkert få ni der full valuta

För hvad det kostat uppå er färd,
 Ni djur få se från vår hela verld.
 På ångbåt åter vi satt och prata,
 Derfrån vi fiskar och måsar mata,
 Tills vi kom fram till det danska land;
 Der snokar refvo i säck och band,
 Der såg vi getter och getabocka',
 Och så kalkoner, som gick och skrocka,

Väl skötta ängar och dito nöt,
 Och så en »kone», som var så söt,
 Vi sågo mera der vi framforo:
 Hur äng och åkrar väl skötta voro,
 Med mindre kullar, men mera flat,
 Men byggnadssättet var ej så rart.
 I Köpenhamn der vi lite rasta,
 Till Tivoli vi då genast hasta

Att der få se en illumination
 Uti förtrollade slott och torn;
 Och så vi såg på den danske »kone»,
 Och se'n så reste vi hem till Skåne,
 När vi först druckit en seidel bier,
 Då törsten uti vår mage rir.
 Att ni ej var der, det var stor skada,
 Men vi till Marstrand for se'n att bada.

Och såg på kongen och badmadam,
 Se'n i bassängen vi låg och sam.
 Hvad mer vi sågo det kan ju qvitta,
 Men Bismarck stod dock och på oss titta
 När som vi honom förbi der for —
 Han trodde visst att jag var hans bror —;
 Väl kunde han oss på groggen bjudet,
 Vi säkert »antatt» det värda budet.

Min sångmö.

Hvartör, min sångmö, är du så tröger?
 Ack, hvad du haltar uti din gång!
 Du vet ej venster, du vet ej höger,
 Du kan ej sjunga en vacker sång.

Väl borde jag med en nål dig sticka,
 Du kanske gjorde ett bättre skrik;
 Men sjunga visor, du kan ej qvicka,
 Ty blott på struntheter är du rik.

Du har nog säkert för hårdt dig snörat,
 Och se'n du har väl för trånga sko';
 Jag borde ge dig ett slag för örat,
 Ej mer du borde hos mig få bo.

Du vill gå med mig på bal och fester,
 Och sedan taga dig der en sväng,
 Nej sitt nu hemma och skär till läster,
 Och sedan skoremnen på dig häng.

Der kan du lappa, ja, sy och sticka,
 Samt stundom skura utaf din disk;
 Kan du ej sjunga, så kan du hicka,
 För det du aldrig kan stå nå'n risk.

Du skyller nu på det du är heser —
 Jag tror du föddes med detta fel —,
 Då bör du tuga med att du reser,
 Och ej ge allmänhet deraf del.

Fastän du ofta beredt mig plåga,
 Och ofta jag tör din sång fått skäm's,
 Att skiljas vid dig, jag kan ej våga,
 Jag tror deröfver jag skulle gräm's.

Jag är nog svag för de »kjortelstumpa»,
 Ty de ä goda att ha ibland;
 Och fast de stundom kan sig förplumpa,
 Får man dem dra's med så godt man kan.

Om kvinnans skönhet och betydelse på jorden.

Gode fröknar, jag vill nu veta,
Om jag längre skall ogift gå;
Jag bland eder har sökt att meta,
Att få en hustru eller två.

Jag ej längre vill gå och vänta,
Det bereder mig mycken sorg.
Ni kan eljest få det till ränta,
Att ni af mig kan få en korg.

Jag har alltid tyckt bra om eder,
Jag har blinkat och på er sett,
Jag har tyckt om ert sätt och seder,
Om ni ock har gått något snedt —

Gått inför med de stora tårna,
Om ni gått utför med er klack;
Platt ingen derför skall er håna,
Det ej betyder ju ett smack.

Ty ni ä likväl små och nätta
För ni så runda äro ock.
Ni kunna dansa och ni kan sprätta
För ni i pannan ha en lock.

Ja, ni kan skratta, ni kan gråta,
Ni kan vända och ni kan sy;
Med vända hattar kan ni ståta,
Lika präktit som den var ny.

Ni kan göra så mycket afvit,
Mycket afvit kan ni få rätt;

Ni kan älska bå Hans och Davit,
Men sedan stå der lika slätt.

Ni kan språka, ja ni kan hviska,
Ni kan ta reda på allt nytt,
Och så i tysthet kan ni fiska,
För det ni mödan aldrig skytt.

Ni ä vackra om mun och haka,
Edra ögon så milda är,
Ni behöfver er ej att raka,
Och ingen tobak ni förtär.

Ni kan kyssas och riktigt smeka,
Ni kan krusa ert granna hår,
Ni kan blomstra och vara bleka,
Aldrig männerna ni försmår.

Ni ha fina och mjuka händer,
Kanske mera, som jag ej vet;
Ni ha sköna och starka tänder,
Ni hafva kärlek som är så het.

Edra läppar ä rosenröda,
Edra kinder som törnrosbla,
Edra ögon af kärlek glöda —
Säg då mera hvad vill ni ha?

Af det höga hos er jag prisar,
Edra ögon, er blick så skön.
Det är blicken, som fullt bevisar
Om det är kärlek ni ge till lön.

Bland jord och himmel, och haf och forsar
Och allt det sköna de kan utströ.
Ju intet skönare är för gossar,
Än att få ega en älskad mö.

Mycket mera man kan tillföra
 Af tjuvningskraft och skönhets sak.
 Runda kinder och dito öra,
 Ju äro former, som ä' i smak.

Jorden vore till föga nytta,
 Ja, himlen nästan lika så,
 Om all' qvinfolk från jorden flytta,
 Och icke mer de fanns derpå.

Fåfångt skulle man då försöka,
 Att en hustru sig leta ut.
 Folket kunde sig ej föröka,
 Med allt bröllop det vore slut.

Derför gift dig nu när det duger,
 Ja, dig skynda med riktig fors,
 Billigt pris är på alla tyger,
 Nu Palmens*) skägg de ha ryckt loss.

Deraf tyger de nu ska vätva,
 Till många som ogifta är.
 Det räcker se'n till mången Eva,
 Ätminstone till underklä'r.

Så bli kjortlarna mera korta,
 Ty nu modet det så inför
 Sven sig gifter med sköna Lotta
 Kanske något innan han dör.

Jag till fröknar har gjort den mening,
 Att de kunde mig få till man,
 Om de blott vilja den förening.
 De mig svarat, det går ej ann.

*) Mäster Palm.

Mången fröken har till mig friat,
 Dels på allvar och dels med list,
 Mången strax efter de ha diat,
 Andra när de ha tänder mist.

Jag vill lofva jag er vill prisa,
 Ni ä sköna att se uppå,
 För er jag sjunger denna visa,
 Denna bör ni väl ej försmå.

Ej försmå den som skrifver detta,
 Ty han har endast det till mål,
 Att ert bekymmer underlätta,
 När frågan är om giftermål.

Snobben.

Se hatten sitter sner,
 Longjetten uppå näsa;
 Och upp mot skyn han ser,
 Han lätsar der vill' läsa.

Han så hvar aftonstund
 På gatan går och »velar»,
 Med öppet gap och mun,
 Att vinden in der spelar.

Ja, han är en af de,
 Som städs ä ut' och jaga
 Efter mamsellerne,
 I hopp att dem behaga.

Han har en blommig väst,
 Och så madasker långa;

Och då han lyckas bäst,
Att damer stundom fånga.

Han har en snitsig rock,
Och svänger gårdsgårdsstören,
Det är ju snobben ock,
Den store kurtisören.

Han går på gatan lätt,
Med hatt och handskar blanka,
Han röker cigarrett,
Och svansar som en anka.

Han vrider nacken stelt,
Han går förnämt och krummar,
I pannan håret delt
Mustaschen ständigt tummar.

Han äter ej med sked,
Han nämnes knappt att tugga;
Han tittar blott på sned,
Och kragen jemt ses lugga.

En stund han vänta få
Uppå sin lilla dufva,
Förkylt han har sin tå —
Aj, aj -- han har fått snufva.

Men trösta dig, mamsell,
Du jungfru och du piga,
Det var den första qväll
Han i glasögon bliga.

Ty snufvan häfves strax,
Så snart han dem aflyftar,
På näsan stryker vax,
Allt då han bättre snyftar.

Hans tanke är inskränkt,
 Det kan ej nekas mera.
 Dingla på bjällko hängt,
 Di den skall observera.

Huru Skara stad i framtiden kommer att se ut.

Melodi: Så är jag då ändtligen
 kommen på balen.

Vill ni något om Skara framtid få veta,
 Så skall det väl något er nyfikenhet reta.
 Men ej skall ni tro, att det är något skrock,
 Ty som jag här säger, så blifver det ock.

Här skall ni i framtiden något få kika,
 Att staden framdeles med nu ej blir lika.
 Dess förändring blir stor, ni kan väl förstå,
 Kanaler och sjöar det blifver då två.

Man åker på spårvägar fram och tillbaka,
 Och gatorna alla de äro då raka.
 Då far man och ser uppå Brobacka torn,
 Och stiger der af invid Brobackabron.

Upp uti tornet hör man sångarne sjunga,
 Inuti parken leka barnen och gunga.
 Då sångarne sjungit en finfin duett,
 Då klappa små fröknar i händer så nätt.

Deruppe det finnes så sköna verander,
 Musikanter der spelar så skönt utan klander,
 När herrar och damer der är i bersån,
 Det älskande paret de kika på må'n.

Mer älskande par uti buskarne hviska,
 Och ned uti sjön ser man pojkarna fiska.
 I sjön leka fiskar med ankor och gäss;
 Ni kanske dock vänta få något tills dess.

Då skådar man ned uti Brobackadalen,
 Der mellan och Victoriasjön går kanalen.
 De segla med båtar då der hela da'n,
 Framför dem då simmar en ståtelig svan.

Den andra kanalen, den stora med forsen,
 Som synes dernere i Kämpagårdsmossen,
 I denna just flyter då Hornborga-ån,
 Fast vänta ni får, innan ännu I få'n.

Då qvarnar och sågar der finnas vid fallen,
 Det sägas då bräder af gran och af tallen,
 Maskiner de hamra, de snurra och slå,
 Med hvinande fart ock turbinerna gå.

Der gäddor så stora i sjön gå och svänger,
 De uppmetas både med krokas och stänger;
 Då slå de så hårdt med bå' fenor och stjert.
 Ta' dem med händer, om ni tror det är värtdt.

Dock efter mer vatten i jorden de borra;
 Men ännu gudskelof vi gå på det torra,
 Fast sjö och kanaler vi fått här i mängd,
 Men hoppa man kan öfver kanalernas längd.

Vid Brobacka skall man se'n åka kälkbacke,
 De skall sitta så styfva uti sin nacke.
 Samt ha så beqvämt en Delavalls turbin,
 Som skall dra dem tillbaka uppåt för li'n.

Ja fint skall det vara och allting skall blänka,
 Man tål ej ett hus åt en fattiger enka.

Om långt bort i skogen den sedan då stog,
Då kanske till eldning en pinne hon tog.

På kyrkotornen blir det elektriska solar;
Inuti kyrkan har de sålt sina stolar:
Det skall vara rangskilnad så öfver allt.
Man eldar i kyrkan, för det skall bli kallt.

Ja, stenhus vid stenhus det blir hela raden,
Vid gator och gränder omkring hela staden.
Boulvarder så breda med spegelblank sten,
Pelare för ljuset af elfenben.

Elektrisk belysning blir då hela natten,
Från vattenledning ser man strålande vatten,
Som med sina strålar så flitigt har kysst
En skönt uppå torget der uppförder byst.

Man hinner knappast öfver staden att vandra,
Den räcker från en ända bort till den andra;
Då kan man förstå, att den blir mycket lång,
Och blir han bra rymlig, så blir han ej trång.

Blixttåg komma från Göteborg öfver slätten,
Ja, äfven från Otterbäck, Sköfde och Vettern,
Framkomma till Skara med brusande fart
Och medföra resande, så det blir svart.

Storstad det blir af gamla krokiga Skara.
Nu falsarier har ridit sta'n som en mara.
Det har gått till både i stort och i smått,
Derför åt Skara ha de kastat en spott.

Nu alla i staden deröfver sig gläder,
Att vi nu hafver fått så välvisa fäder,
Som framför vår stad i så ståtlig glans,
Fast aldrig dertill några penningar fanns.

Det uppdrag du får, att för staden utföra,
 Det är nog någon som det fiffigt kan göra,
 Så att fördelen riktigt kan komma fram,
 Ty fiskar kan simma i bäckar och dam.

Så kan vi vår framtid så ståtligt rosa,
 Ty staden blir större än sjelfvaste Trosa.
 Och sedan så få vi en hejdlöser skatt;
 Så kan du väl sedan dig hålla för skratt.

Hit komma främlingar från Rom och Kalkotta;
 Åt Skara de sedan ej mer skola spotta.
 Om någon mig frågar när detta skall ske,
 Så kan jag tryggt säga: »Ja, det få ni se».

Jordens sista uppfinning samt fribytaren i luften.

I den högsta fantasin.

Nu kan uppfinnas hvad helst man önska,
 Så att man stundom kan blifva flat.
 Det får ej falla oss nu i glömska,
 De ha uppfunnit en ny sorts mat.

Ett kök så stort, att de der kan mätta
 En hel nation, om de blott ha fat.
 De skola endast derkring sig sätta,
 Så få de spisa der mycket rart.

Vill ni nå't veta om den inrättning,
 Så skall jag genast den tala om.
 Det är en otroligt stor förbättring,
 Som uti kokkonsten nu egt rum.

De borrhål hafva i jorden neder.
 Der satt ett jernrör för bättre stöd,
 Som jemt ett ångkök nu dem bereder,
 Från jordens egande inre glöd.

Och så en kittel de sedan sätter,
 Så välbehändigt som på en spis,
 Och lagar dertill så goda rätter,
 Som då tillredes på kemiskt vis.

Då socialist- och agrarförening
 Blir hädanefter till öfverflöd.
 Ni lätt förstår väl nu denna mening:
 På kemiskt sätt skall de få sitt bröd.

Se'n blifver folket så rysligt lätta
 Och äfven starka uti sin kropp.
 Af några smulor bli de då mätta,
 Se'n lätt i luften de segla opp.

Se'n upp i luften de far och svingar
 Samt far till månan och norra pol.
 De ha ballonger och äfven vingar,
 Till slut så ta de väl blott en kjol.

Och så de kretsas bland örn och kråker
 Samt tar en tocken att äta opp;
 Och så till regnbågen se'n de åker,
 Att ta' sig färger uti en kopp.

Se'n kan de jorden så väl afmåla,
 Just af det landskap, som de sett ut,
 Samt ta'r sig regnvatten uti skåla,
 Utkastar bomber med jern och krut.

De far till jorden nå'n gång om året,
 För att få smaka på lite fisk.

Att äta örnar ni väl förståret,
Till slut den maten blir något besk.

Då jorden slocknat sin inre glöda,
Och solen svartnar och blifver kall,
Så får ej folket då mer se'n föda,
På jorden ingen då lefva skall.

Men aldrig bör man dock bli förlägen,
För att sig skaffa ett annat hem,
Om man blott skyndsamt ger sig i vägen
Till långt mer varmare solsystem.

Man följer då med elexriteten;
Jag tror det blifver då allra likst,
Ty säkert alla ni väl då veten,
Att fort ni kommer med denna blix.

Ty alltid skola vi likväl lefva,
Och aldrig, aldrig skall vi förgås.
Vi träffa säkert der gamla Eva,
Hon dit har medföljt med någon tross.

Hur der de sedan skall blifva mätta,
Det hör egentligen icke hit.
Det kan jag närmare se'n berätta.
En gång när sedan jag kommer dit.

Den fiffige amiralen.

Så vall gick lilla pilten
Med hornboskap och får.
Han var då blott till hälften
Ett tjugotal af år.

Han vall gick på en udde,
 Der sjövik flöt omkring.
 Han därför sig ej brydde
 Rätt då om ingenting.

Men bäst han der så lekte,
 Sin hydda löfva grann,
 Var några kor ur sigte,
 De sam till andra strand.

Der växte korn och klöfver
 Samt äfven råg och kål,
 Derfor de summo öfver,
 Att ta' sig der ett mål.

Så var en fara kommen,
 Den han ej an't förut.
 Han såg nu genast domen:
 Hans vallgång den var slut.

Hur skulle han nu rädda
 Sin heder och sin plats?
 Att simma som en gädda
 Så öfver sjö och vass.

Den tanken honom förde,
 När båt ej fanns till hands,
 En ko han öfverkörde
 Samt tog den i dess svans.

Visst blef han mycket våter,
 Då han så öfver sam
 Att mota korna åter
 Och komma från sin skam.

Men då fick korna smaka
 På käppar och på ris.

Han segla se'n tillbaka
Precis på samma vis.

Han sinnrikt sig betedde
I rådighet och mod,
Och angreppet han ledde,
Att alla häpna stod.

Den åsikt alla lemna:
»Så fort det blir ett val,
Så skall vi den utnämna
Till förste amiral».

Man kan väl äfven tolka,
Att den kan få sitt brö',
Som hafver kor att mjölka
Och fisk i egen sjö.

Norrlands missväxt.

Hjälp din nästa!

En klagan hör's från norr och öster,
If från broder och if från syster,
Från dalens djup, från fjerran höjder,
Det kommit hit från Norrlands bygder.

Den klagan som ni länge hörden,
Att frostén der har härjat skörden,
När kornet skulle gifva kärna.
De ej för hunger sig kan värna.

Nu stå de der för bleka nöden,
De ej förvåll't ha sina öden,
De ha ej bröd, som för dem räcker,
Men is och snö nu stugan täcker.

Nu barnen stå i vrån och gråter,
 Och modern går till skåpet åter,
 Att se om ej der fins en kaka,
 Men ej det fins — ej till att baka.

Ja, tom står hyddan, de ha ej salt,
 Blott vatten ha de, men det är allt,
 De kan ej stilla sin hungers värk,
 De äta få nu ett bröd af bark.

Men ni som lefva i öfverflöd,
 Kanske på gillen blott pängar strö
 På eder nästa ni först bör tänka,
 Till nödens barn ock något skänka.

Mins du den gåfva, du fått i arf?
 Må du likt enkan ock ge en skärf,
 Ty sjelf af Gud du är ställd på stat,
 De du ser hungra skall du ge mat.

Den som Guds gåfvor har mera fått,
 För den är ljuft till att göra godt.
 Han må nu lyssna till våra böner
 Och ge nu en skärf till Norrlands söner.

Anders och Britta samt deras son.

Så ha vi hört från svunna tider
 Hur Sverges pröfning var djup och lång.
 Hur våra fäder i svåra strider
 Rätt ofta sågo sin undergång,
 Men modet likväl man aldrig fällde
 Hur rent förtvifladt det än såg ut,
 Nej, hvarje man sig i ledet ställde
 Och segrar vunnos likväl till slut.

En yngling gick och på åkern plöjde;
 Han såg sin framtid så gladt emot.
 Men när han ängar och tegar röjde,
 Han räddes inte för något hot.
 Se, Anders var en förfaslig bjesse,
 Han kunde fälla hvarenda man,
 Då väl han kom i sitt »rätta esse» —
 Men Britta dock våran Anders vann.

De båda tjente hos nämnd'mansmora,
 Men tänkte snart bli ett äkta par. —
 Vår Britta hade att se om kor'a
 Och Anders stalldräng egentlig'n var;
 Re'n länge Anders haft kär sin Britta,
 Det visste allmänt bå'd en och hvar,
 Och hon på honom förstulet titta;
 Att gifda bli' var hvad blott stod qvar.

Och så en afton de steget togo
 Och knöto, lyckliga, hymens band,
 Som man och hustru från gården drogo
 Der nyss de gifvit hvarann sin hand. —
 Soldat vår Anders nu skulle blifva
 Och torp han fått att dra in uti;
 För kung och land skulle Anders gifva —
 Ty modig var han — båd' blod och lif.

Fem sälla år hafva re'n förflutit,
 Och sonen Fredrik är fyra år.
 Men slut är freden och krig utbrutit;
 Med packning Anders åt kriget går,
 Ty nu mot ryssen han skulle kriga --
 Och Brittass glädje förbyts i sorg --
 Men stryk fick »björnen» såväl vid Riga
 Som sedan också framför Viborg.

De svenska trupper framför sig jaga
 Med segerjubel de ryssars tsar,
 Och ensam Anders ses tio taga
 Ut af hans bussar, då hett det var.
 En gång det hände på branta åsen
 Invid en dalgång, der ryssen låg,
 På order Anders skall taga trossen
 Från ryska hären, som ej det såg.

Då denna kom ifrån motsatt sida
 Ej hufvudstyrkan det varse var,
 Att Anders skyndat med några rida
 Och hela trossen ifrån dem tar;
 Men hunnen framåt en bit på vägen
 Allarm blef gjordt och det blef att slåss;
 Vår Anders var dock just ej benägen
 Att lemna åter dem deras tross.

Den tog han med sig till Viborgs fästning
 Der porten stängdes om allt i hast.
 Ej någon fruktan för våldsam gästning
 Man kände der, då ej bommen brast.
 Den svenska truppen var sjutti stycken,
 Mot hvarje svensk var det tvenne tjog;
 Det var väl mycket — kanske i tycken,
 Att någon gaf sig, man dock ej såg.

In i det längsta höll Anders »stången»
 Der hetast fienden trängde fram,
 Men slutligt blef han der ändock fången
 Och förd till fästningen Goldskavam.
 Så ofta lönas en hjertes bragder
 Då krigets fackla är tänd på jord.
 Vår Anders var dock just ej försagder,
 Ej sådant höfves en son af Nord!

En mängd af år hade re'n förflutit
 Men ingen visste hvar Anders var:
 Om dessa åren han fångslad suttit,
 Om ej i lifvet han mer fans kvar.
 I torpet hemma båd sön och maka
 Så länge väntat att få ett bud,
 Men ingen Anders kom mer tillbaka,
 Och om han lefde ej sports ett ljud.

Man nya trupper till kriget sänder,
 I dessas led märks ock Anders' son.
 Till afsked fattar han moderns händer,
 Han skall nu göra sin lärospån,
 Ty äfven han vill i blodig bölja
 Sin kraft få pröfva på årans stråt,
 Och Britta ensam får båda följa
 I tanken endast, försänkt i gråt.

Ack, kunde Fredrik med första sända
 Sin mor ett budskap om Anders blott;
 Hvad sedan än skulle henne hända
 Hon skulle nöjas dock med sin lott.
 Hon hade sagt så då Fredrik vände
 Sin hembygd ryggen och drog åstad
 Att trotsa faror, som modet tände
 Och, fast hon grät, gjorde honom glad.

Ej långt derefter vi Fredrik finna
 I stridens hvimmel bland kamp och död;
 Som ärlig svensk ses hans kinder brinna,
 Och barmen häfves af ungdoms glöd.
 Han tågar framåt liksom de andra,
 Med trofast tillförsikt, djerf och yr,
 Men ingen honom kan därför klandra
 Ty hvar han synes, kosacken flyr.

Att fadren söka ej Fredrik glömde,
 Men ingen spaning ännu han fått
 På hvarest honom man kanske gömde,
 Fast tvenne år hade re'n förgått
 Se'n unge Fredrik fick pröfva dusten
 För första gången i stridens dån,
 Men dock han ännu ej tappat lusten
 Att honom söka som ärlig son.

Med order Fredrik en dag man sände
 Att spana efter hvar ryssen låg,
 Då denna, slagen i grund, nu vände
 Så fort han kunde till återtåg.
 I skymningsstunden han med en skara
 Af tappra gossar en skyddsvakt fann
 Och utan tanke på minsta fara
 De tränga alla mot denna fram.

Och het blef striden, ty alla lika
 Med hjeltemod svinga blodigt spjut.
 Till slut dock måste de våra vika,
 Och inom kort var på leken slut.
 Nu Fredrik dela fick fadrens öde:
 Till samma fästning han fördes hän;
 Nog bättre varit att bland de döde
 Få slumra in under kala trä'n.

Dock, fadren här han, fast sent, får råka;
 Han ännu lefde, fast böjd och grå.
 Om mångt och mycket de börja språka
 Se'n båda hunnit en smul' förstå
 Att dem emellan ett band var knutet
 Som drog dem begge intill hvarann —
 Ett band som aldrig kan blifva brutet
 Af någon annan än dödens hand.

Väl kände ingen igen den andra
 Då först de sågos, ty många år
 Förgått se'n Anders från hemmet vandra'
 Och alla lemnat för djupa spår.
 Och från en pys nu hans Fredrik blifvit
 En riktig krigare, käck och stor,
 Som re'n med fiendens blod beskrifvit
 Den väg han tagit från hem och mor.

Det lugna hemmet i kära norden
 Så mången tanke hos båda väckt.
 Måhända Britta nu låg i jorden
 Af qual och saknad fullkomligt knäckt.
 Och dagar gå och de båda bida
 Förgäfves ännu att frihet få,
 Men aldrig, aldrig den stund tycks lida
 Då någon af dem skall sådan nå.

Om länge väntad, den dag dock randas,
 Då svenska hären man nalkas hör,
 Och mera hoppfull hvar fånge andas,
 Ehuru luftslott ej byggas bör.
 Hur säker ännu sig ryssen trodde,
 Uti ett nu får han dock ge »tafft»;
 I svenska bröst såg man ännu bodde,
 Som förut, kvar både mod och kraft.

Snart fästet gaf sig, och, ändtligt vunnet,
 Hvar svensk derinne sin frihet har;
 Men stridens flammor, som hetast brunnit,
 Har skiljt för evigt en son, en far,
 Den gamle stöp under stridens hvimmel,
 Blott Fredrik lyckligt kom undan, han.
 Han riktar blicken mot molnhöljd himmel
 Och gladdes dock att han fadren fann.

Kamrater, vänner han träffar åter,
 I hvilkas led han med lif och lust
 — Om ock vid minnet af far han gråter --
 Ånyo pröfvar så mången dust.
 Han hämnas fader och skördar ära,
 Som förr han gjorde på blodig stig.
 Men, stackars Fredrik, han snart får lära
 Att bära ödet som invalid.

I en skärmytsling en dag en kula
 Beröfva' honom båd' ben och arm;
 Nog blef väl modfälld han då en smula,
 Men nu han skiljdes från krigets larm,
 Och vände åter till fosterjorden,
 Till barndoms hemmet, der modren låg
 På dödens läger, en skugga vorden,
 Och väckte vemod uti hans håg.
 Men glad blef modern i dödsminuten,
 Att genom Fredrik en hälsning få
 Från döde maken, och solbegjuten
 Nu in i friden hon glad sågs gå.

En resa till Sibirien för att uppsöka Andrée.

Då vårvind susar och blom framträder,
 Allt skapadt väsen sig deraf gläder,
 Och fåglar sjunga i skyn sin sång,
 Och dagen ljusnar och blifver lång;
 Då is på sjöar sitt täcke bryter
 Och bäckar fram öfver dalar flyter,
 Och solen strålar så mildt från skyn
 Och fisken leker i vattenbryn; —

Då vaknar lifvet uti naturen,
 Då menskan fröjdas och äfven djuren,
 När himlen visar sig klar och blå
 Och molnen kretsa i rymden små;
 Ja liksom svanor i skyn de simma,
 Man vet ej riktigt hvar de är hemma,
 De som turister far hvar och en,
 I sällskap ha de väl Anderén.

Han, liksom molnen, far mycket vida
 Och stundom kan han på dem få rida
 Rätt flera tusende långa mil,
 Och då han dansar med dem kadrill.
 Det kan ej annat än på dem smitta
 Att andra vill ock på verlden titta,
 Så får man feber att resa ut,
 Fast dock på järnväg, men ej i strut.

Till Stockholm vilja vi först då fara,
 Att se utställningar, underbara;
 Där gå på hissen till utsigtstorn,
 Samt titta gömma där uppå bron.
 Så gick man sedan till dalkullslotta,
 Där fick man segla i sagogrotta,
 Se'n äta smörgås och dricka the,
 Och Gamla Stockholm där fick man se.

Hvart helst man ögonen ville vända,
 De blefvo genast af allt förblända,
 Och allt hvad sinnrikt i verlden fins,
 Fick här man skåda om rätt jag mins.
 Hvad mer som hörde till vigilansen,
 Det fick man skåda där uppå skansen,
 Där se på bröllop och dalkulldans,
 Och uppå påfåg-lars långa svans.

Där sjöng ock Jödde på visor sina,
 Och folket stod där ikring och grina,
 Och hjortar sprungo på bergets topp —
 Också en flädermus där flög opp.
 Fast öfver allt man i Stockholm sprungit
 Och hört dem spela oeh hört dem sjungit,
 Man blir dock aldrig på resor nöjd,
 Om man för resor är mycket böjd.

Då man väl kikat på hufvudstaden,
 Och farit öfver till Saltsjöbaden,
 Att resa längre det kan man få,
 Då gå på ångbåten Torneå.
 På Ålands haf och på finska viken
 Gick båten öfver till andra riken,
 Och lade till så vid Åbo strand
 På andra dagen, då dit vi hann.

Der gammalmodig låg sta'n på slätten,
 Ja, stor det var han, fast jag ej mätte'n,
 Så stor som Malmö — det kan förslå —
 Men sämre gator och hus så grå.
 Se'n bort vi segla i flera timma,
 Då blef det tjocka och äfven dimma
 Och fort med ångpipan jämt man skrek,
 Så att den mötande från oss vek.

Ja, i sex timmar vi låg för tjocka,
 Då vi på fartyget gick och »socka.»
 När dagen ljusna ett litet grand
 Vi kunde segla intill en strand.
 Det dock på resan ej mö't betydde,
 Ty snart vi framkom till Hangö udde,
 Där vi på ångbåten gick utaf,
 Och så på järnvägen oss begaf.

Vi fick ej taga oss någon hvila,
 Ty järnvägståget det framåt ila
 Till dess vi framkom till Ekenäs,
 Där skogar växte som starr och gräs.
 På landsväg åkte vi till Spakulla,
 Det var blott dalar och höga kulla
 Samt sjö och bäckar, som gjorde sväng
 I dalar, åkrar och dito äng.

Man for så uppför den höga branta,
 För att få hälsa uppå bekanta,
 Och då vi resan därifrån har vändt
 Gör Roman sällskap och en student.
 Vi reste då genom land och städer,
 Som förr ha ägts utaf våra fäder;
 Där fort på järnväg vi framåt for,
 Till staden Pet'sburg, där zaren bor.

Så jämnt den låg där på vida slätten,
 Storslagen var han, den store jätten,
 Där han sig spegla i Neva flod,
 Sågs stor och klumpig där han nu stod.
 Så bred flöt Neva igenom staden,
 Och hus stod miltals bredvid i raden
 På hvarje sida vid Neva strand,
 Och långa broar dem sammanband.

Dess gator voro med träd besatta,
 Och tyst man åkte som på en matta,
 Dess sidor voro belagd med sten,
 Och breda voro hvarenda en.
 Ja, hyreskuskar där var som kråker,
 Med iltågs fart de så framåt åker;
 Så där vi åkte med riktig glans,
 Till det hotellet som hette »Frans».

Af det sevärda, som mäst betydde,
 Var Isakskyrkan, som staden prydde,
 Där marmorpelare stod i ra',
 En sjutti stycken jag tror det va'.
 Här skrin och kistor, som voro skänkte,
 Af pressadt guld stodo fint och blänkte;
 I rymden hördes musik så skön,
 Af tornets klockspel till morgonbön.

Sankt Pauli kyrka var äfven sköner,
 För döde kejsare lästes böner,
 Som nu där hvila i marmorgraf,
 Där skylt och vapen dem namnet gaf;
 Där tornets klockur tolf stycken spela,
 När den slog tolf slag, det fick ej fela,
 Zar Peterstoden stod där så stolt,
 På ryttarehästen, som syns slå volt.

Vinterpalatset vid runda torgen,
 Så stor som tvänne var denna borgen,
 Med flera vinklar och brutna tak,
 Vål stort och klumpigt för att ha smak.
 Och där vi åkte kring torg och gator,
 Och såg på djurgården och teater,
 Se'n med hyrkuskar vi förde gräl —
 Och så från Pet'sburg vi tog farväl.

Vi for' till Viborg, fast vägen längdes,
 Där förr ju ryssar i luften sprängdes;
 En vacker stad vid en sjöstrands bukt,
 Kring gröna ängar och träd med frukt.
 Så fick vi visst icke heller glömma,
 Att se på Imatrans fors och strömma,
 Där floden forsar bland sten och grus,
 Att långt i skogen man hör dess brus.

På återvägen vi var då redan,
 Men så till Norrland jag for då sedan,
 Till Bollenäs och till Östersund,
 Och så i Norrland jag tog en rund.
 Där såg man älfvar, ja sjö och dalar,
 Och timmerflottor, hur de di halar,
 Så skönt det är uti högan nord,
 Än mera skön är dock Trondhjems fjord

Där fjällen högt emot molnen stiga
 Och träden där öfver dalen niga,
 Och floder slingra vid fjällars fot
 Och berg vill störta där ned emot.
 Där ned vid fjällen fins ängar gröna,
 Och långa ekon man där kan röna,
 Då tågen kila vid bråddjupt fall
 Emellan sjöar och gran och tall.

På staden Trondhjem vi snart fick sigte,
 Der pojkar stodo på bron och lekte,
 Men ej så märkvärdigt där man fann,
 Det var blott kyrkan, som mäst slog an;
 Där listverk finnas i blommor drifna,
 Som rundt om pelare var omgifna,
 I hvalfven möttes som blombukett;
 Allt var utmejsladt så fint och nätt.

Där konst och smaken skönt täfla båda,
 Det sällsynt är att mer skönt få skåda,
 Än mer arbete stod där till räst,
 Och sedan for man till Hammarfäst.
 När man for fram till den norska fjorden,
 Till norska hufvudsta'n uti norden,
 Som låg vid fjorden på liten höjd,
 Med handelsflottan bredvid förtöjd.

Der fjäll och fjordar är rikt kring kusten,
 Vid slottet stod der Karl-Johans-bysten;
 Och stortingshuset har hästskoform,
 Där norska venstern går på med storm.
 Att sta'n är vacker jag kan ej dela,
 Naturen får hjälpa hvad som kan fela,
 Och sedan for man till staden Moss,
 Se'n öfver Glommen, den starka fors,

Som uti hafvet sig hastigt jaga,
 Där hon sen själfver tar sig af daga,
 Se'n genom tunnlur vid sjö och fall,
 Framåt man åker till Fredrikshall.
 Så hänfört ligger der Tistedalen,
 Bland tall och björkar och alm och alen,
 Och floden strömmar med blåhvitt skum,
 Och åsar höja sig där bakom.

Där fästning ligger högt på en klippa,
 Och ingen skulle förbi der slippa,
 Den vittnar om hvad som fordom händt,
 Där ser du Tolfte Carls monument.
 Då blir man hänryckt och rent försagder;
 För fordna tider och fordna bragder,
 Mot svek och falskhet han drog sitt svärd,
 Ja så det talar till efterverld.

Ja så det hviskar till svenskar alla,
 Till list och feghet du ej må falla.
 Snabbt for man sedan liksom en pil,
 Från Strömstad, Grefsta till Lysekil.
 Och segla stundom där i en skuta,
 Och så på resan vi därmed sluta,
 Och stundom segla vi där i kapp,
 Och stort var fisket, blott man fick napp.

Diskussion öfver Olins förslag att taga vattenledningen till Skara från Billingen vid Lycke.

Olin han var ej ingenjör,
Han ville dock ha vattenrör,
Som skulle gå i husen, allt väl,
Att slippa ångkraftsbusen, Ni förstår mig väl.

Det vattnet skulle sjelft gå opp
Från Billingsbergets högsta topp,
Godt vatten af det första, allt väl,
Att Skarabo slapp törsta, Ni förstår mig väl.

Men doktorn han var äfven sme,
Han ville rör alls inte se;
Han ville bort dem skjuta, allt väl,
Om borrningsvatten skryta, Ni förstår mig väl.

Vårt grundvatten det är så bra,
Från Billingen ej sådant ta,
Därför vi bör oss akta, allt väl,
Här gälla inga fakta, Ni förstår mig väl.

Så sade mången mer än han,
Att rör ska läggas uti sand,
Att fort de kunna rosta, allt väl,
Då mer de kom att kosta, Ni förstår mig väl.

Med domkraft rören läggas skall,
Då de ska läggas ned i vall,
Ty folkets kraft är ingen, allt väl,
Ej göra kan betingen, Ni förstår mig väl.

I tjuogo år stå rören godt,
På annan plats de sexti nått,

Beror uppå klimatet, allt väl,
Till rör de hafva hatet, Ni förstår mig väl.

Vi undersökning icke gör,
Ty saken annars icke dör,
Om vattnet godt det smakar, allt väl,
Vi därför sådant vrakar, Ni förstår mig väl.

Men meningen var den ändå,
Vi Billingsvatten skulle få,
Det vattnet uppför rinner, allt väl,
Till Skara ej det hinner, Ni förstår mig väl.

Mot sunda skäl det talas kan,
Ja, det kan gå så bra ibland,
Då lägges till en etta, allt väl,
Det får mot rättvist qvitta, Ni förstår mig väl.

Än mera konstigt blef det sagdt,
Att tjugotusen kostar frakt,
För tretti kilometer, allt väl,
Ja, kronor kostna'n heter, Ni förstår mig väl.

Så var det då hvad man fick se,
De skydda ej sitt renomé,
De var ej därom rädda, allt väl,
Ty det var stadens grädda, Ni förstår mig väl.

Ej Billingsvattnet blir så dyrt,
Här hemma blir det mera surt,
Om då det icke räcker, allt väl,
Betalt blir för de »smäcker», Ni förstår mig väl.

Man självtrycksvatten ej vill ha;
Från Billingen man kan det ta,
Förslaget gick i sönder, allt väl,
Så kan man lura bönder, Ni förstår mig väl.

Sällskap som reser till utställningen.

Godt minnes jag och äfven du,
 Är arton hundra nitti sju,
 Då alla for till Stockholms sta'
 Andersson, Petterson, Lundström och ja,
 För falleri, fallera, fej,
 Hvar har du vännen, sej?

Allt Sveriges folk de for då dit;
 Kung Semjam var där på visit,
 Man såg hans harem, som var bra,
 Andersson, Petterson, Lundström och ja,
 För simjam, semjam sej,
 Hvad har du vännen, sej?

Där var patron med kusk och dräng,
 Och döttrarna med kjortelsväng,
 Och alla de i Stockholm va',
 Andersson, Petterson, Lundström och ja,
 För kjolan, kjolan, kej,
 Hvad har du vännen, sej?

Där fruar gick med kappa på,
 Och frökнар gick där blott på tå,
 Och alla visa de behag,
 Anderson, Petterson, Lundström och jag,
 För treppom, treppom trej,
 Hvad har du vännen, sej?

De roa sig på alla vis,
 Var med på baler och kurtis,
 Parti de gjorde, som var bra,
 Anderson, Petterson, Lundström och ja,
 För littala, littala lej,
 Hvad har du vännen, sej?

Musiker gick där i parad,
 Kappridare de slogo vad,
 Polisen ställde allt i lag,
 Anderson, Petterson, Lundström och jag,
 För vippom, vippom, vej,
 Hvad har du vännen, sej?

Ja mycket skyttar ock där gick,
 De skulle alla skjuta prick,
 Men bom de sköt' hvarenda dag,
 Anderson, Petterson, Lundström och jag,
 För bombom, bombom bej,
 Hvad har du vännen, sej?

På Skansen, där de höllo dans
 Med Greta, Stina och med Hans,
 På positiv de kunde dra,
 Anderson, Petterson, Lundström och ja,
 För trelлом, trelлом trej,
 Hvad har du vännen, sej?

Och sedan kassan blifvit tom,
 Så fick de hemåt vända om,
 Där på utställning lotter ta,
 Anderson, Petterson, Lundström och ja,
 Så vändom; vändom vej,
 Hvad har du vännen, sej?

Jerkers kärlekssång till Kajsa.

Åt dig, min hulda sköna,
 Jag egna vill en sång,
 Och vill din godhet löna
 Så enkelt nu en gång.

Min jordiskt högsta lycka
Jag i ditt öga såg,
Jag vill dig till mig trycka,
Till dig står all min håg.

Du väcker höga tankar
Om ädelt, stort och högt,
Der vill jag kasta ankar,
Der vill jag sofva tryggt.

Så talar nu min känsla
I all sin enkelhet,
Och skall min kärlek fångsla,
Långt förr än du det vet.

Jag mycket dig vill säga,
Och sjunga ännu mer,
Men vill nu orden väga,
Tills ni mig bifall ger.

Ja, jorden vore inte,
Om du ej vore till,
Om vi ä' lika sinte,
Du vet nog hvad jag vill.

Så vill du mig nu höra,
På mina sånger lyss,
Så låt mig det få göra,
Att af dig ta' en kyss.

Jag ser du bifall myser,
Då du så kärligt ler,
Jag den förväntan hyser,
Att jag får något mer.

Den försvunna blomsterdalen.

O, hur ljuft i blomsterdalen,
I min barndoms blomsterdal,
Då jag, nådd ej än af kvalen.
Var med änglar uppå bal.

Derom kan jag ej mycket skrifva,
Hur mina späda år förflöt,
Men jag i vaggan nog fick blifva
Tills in det andra året bröt.

Men tiden hastigt framåt ilar;
Jag blef allt mer och mera stor.
I vaggan mer jag nu ej hvilat,
Jag ut i vida världen for.

Jag möttes der af solens strålar,
Som klart och mildt emot mig sken.
Allt skönt, jag såg, jag ej kan måla,
Därtill min kunskap är för klen.

Jag ängar såg och sköna parker,
Och klippan stod der stolt och hög;
Jag hörde sång af tusen lärkor
Som uti blåa rymden flög.

Och bäcken med sitt sorl helt sakta
Igenom dalen qvällde fram;
Jag ej på några sorger akta',
Jag kände icke ens dess namn.

Bland lundars träd och blommor många
Förnöjd jag gick och stilla njöt,
Samt då och då en fjärl fänga'
Och en och annan ros jag bröt.

Mig öppna syntes glädjens dagar,
 Men, ack, jag gick dem blindt förbi!
 Från dem jag lät mig flården draga,
 Nu borta de för evigt bli.

På farans stig jag in så vaggar,
 Jag efter njutning kände törst.
 Jag såg ej hur sig giftet fradgar,
 Ty söt mig drycken tycktes först.

Men den bestod dock blott af galla
 Från kunskapsträt i Edens lund.
 En röst jag hörde på mig kalla:
 »Du har nu brutit ditt förbund».

Jag mig befann vid hafvets bölja,
 På klippan vid en afgrundsgrop;
 I mörker molnen jorden hölja,
 Jag hörde endast stormens rop.

Här blir mitt slut, bestämdt, jag tänkte
 Om ej jag finner hjälp och tröst!
 En stråle då bak' molnen blänkte,
 Den väckte hopp uti mitt bröst.

En tanke flög då i mitt hjärta:
 »Däruppe bor ju ändå han,
 Som frälsar uti nöd och smärta»;
 En bön jag bad, och räddning fann.

Sig stormen lade, lugn blef vågen,
 Och molnen snart nog skingra sig;
 Och gröpen, som jag såg i hågen,
 Förvandlad vardt till solljus stig.

En stilla hviskning i mitt öra:
 »Din blomsterdal du får igen!»
 Jag tyckte mig så lycklig höra,
 Och gaf mig af att söka den.

Jag fann den ock, men flydd var våren;
 Nu öfver dalen höstsol sken.
 Det blef mig svårt att hindra tåren —
 Hvi hade så den ändrats re'n?

Dock, nu jag vet hvad jag ej vetat,
 Att världen har blott falsker fröjd.
 Om än i barnets dal jag setat,
 Jag vore då så säll och nöjd.

Jag tröttnat nu vid vandringsstafven,
 Mitt lif så tomt se'n varit här;
 Men kanske slutligt bortom grafven
 Min *barndoms*dal jag finner där!

Menniskans beherskare eller själen och magen.

Jag sjelf uppå min skapelse
 Funderat har så mycke;
 Om jag derom skall ge beske,
 Då blir så här mitt tycke.

Jag tror mitt väsen deladt är
 Rent af i tvenne hälfter;
 Då ena hälften sig förplä'r,
 Den andra hälften svälter.

Ja, kroppen är min ena hälft,
 Som vill på allting smaka,
 Då själen mest får gå på svält
 Och mycket får försaka.

Dock kan de aldrig skiljas åt
 Då de på jorden vandra,
 De följas jemt på samma stråt,
 Och stödja så hvarandra.

Och ska' de kunna trifvas väl
 Och finna rätta valet,
 Då ska' de ledas af min själ,
 Ty kroppen vill gå galet.

Det stridigheter ofta sker,
 Ty kroppen vill få råda;
 Om ej på själen akt han ger,
 Dock fara är för båda.

Ty kroppen är en stor filur,
 Vill ständigt själen lura,
 Till snedsprång och till äfventur,
 Han frossa vill som djura!

All verdens gods det vill han ha
 Samt herrska öfver alla,
 Vill lysa med sitt eget ja
 Och öfver allt befalla.

Då själen jemt får gå på vakt,
 Till rätta honom ställa;
 Men får ej själen dertill makt,
 Då komma de i fälla.

Och jämt han stretar själen mot,
 Vill alltid husbond vara,
 Och lyder aldrig utan knot
 Och tror sig ej i fara.

Han njuta vill på alla sätt,
 Fast han vill detta dölja,
 Bryr ej sig om hvad som är rätt,
 Vill blott begären följa.

Men han skall tyglas och bli slaf,
 Så att begären släckas,
 Att när du kommer till till din graf
 Dig ro och sällhet räckas.

Ty när du uppnått har ditt mål
 Och kroppen ej kan lefva,
 Då kroppen lägges ned på bål
 Och han får segel refva;

Då säger själen till din kropp,
 När han till afsked sockar,
 »Se hur du styrt din lefnads lopp,
 Du har gjort dumma bockar».

Ty detta är som bäst då röns,
 Du då din gerning skåda,
 Du står der då, en riktig jöns,
 Du skadat har er båda.

När Skara stad fick sin första ångpanna.

En visa, en visa! det vill jag här sjunga,
Den rolig skall bli för båd' gamla och unga,
En visa, hur Skara en ångpanna fick,
Samt huru transporten med henne då gick.

Så får jag till början väl därmed förklara,
Att ångpannan kom ifrån Stockholm till Skara
Och då fick hon stanna vid Skara station,
Hon hade en skorsten, den lik var ett torn.

Se'n kom det då frågor, som voro så hvassa,
De skulle af järnvagnen pannan aflassa
Då tjugo man gnodde och hade stort bång,
På två dagar långa det gick knappt en gång.

De fick den till slut på en landsvagn att köra
Hur det därmed gick till, ni skall det få höra:
Det första de drogo, gick framaxeln af,
Och pannan i smutsen sig nära begaf.

Se'n tog de och vände så bakvagnen före,
Då mer än tjugo man där drog' i ett snöre.
Men snöret ej hållde, ty genast det brast,
Då männerna falla i smutsen i hast.

Så upp se'n de stodo att smutsen afskaka,
Och linan i vagnen de åter fasthaka.
Så togs den då dubbel att vara mer trygg,
Men åter den brast, så de låg på sin rygg.

De kunde se'n mera ej tåget fastlänka.
 Hur kuriöst det såg ut, ni kan väl det tänka,
 De streta och drogo i rad och i sträck,
 Men pannan den rörde sig ej utur fläck.

I staden där bor väl ett större orakel,
 Som ej tillåter några frihetsspektakel,
 Men ändock det händer, att sådant kan ske,
 Så passa då på, att du sådant får se!

Men folket det gick där och titta och språka
 Och hade sin frihet att gå där och bråka.
 De ansåg det vara då riktigt fatalt
 Ty en annan metod de kunde ha valt.

Men sedan igen när det åter blir dager,
 De andra två hjulen af vagnen aftager
 Och lägger så rullar derunder på plank,
 Och sedan på domkraften slå de en hank.

Så börja de skyndsamt på domkraften vefva,
 Och pannan på vägen då börjar framsträfva
 Och pannan den rullar så småningom fram
 På transporten det var ej mera nå'n skam.

Så var man nu mera alls icke förlägen,
 Den skulle dock vinna, som mycket var trägen.
 Så blicka man stolt på belackarne kan
 Då seger på pannan till slut man dock vann.

Så kom man omsider där ned om hotellet,
 Där gatorna korsas -- ja just till det stället,
 Då linan så åter på midten brast af,
 Som åter förargelse detta ock gaf.

Se'n gick det rätt bra tills de kom fram till huset,
 Där pannan skall ge det elektriska ljuset,
 Och samhället gjorde en afsevärd vinst
 Ej fem hundra kronor det kostade minst.

När pannan kom fram till bestämmelseorten,
 Och skulle där intagas genom den porten,
 Var porten för smal och höjden för trång,
 Att pannan derigenom ej kunde få gång.

Man högg då upp porten mer större i muren,
 Att pannan den kunde införas i buren.
 Man kunde ej gerna det veta förut,
 Fast ritning de hade och allt går på skryt.

Att klandra så andra, det är icke vackert,
 Det vet man ändock, att så gör alltid packet,
 Men själfva de duga ej göra ett färn,
 Men munnen de hafva ändock till sitt värn.

Det är nu så roligt i småstad få lefva,
 Där arbeten verkställas ofta så skefva.
 Så fås det dock alltid det största beröm
 Men klandrar du det, är du dummer och gröm.

Småstadslif i allmänhet.

Tillämplig i de flesta småstäder periodvis.

Småstadslifvet är så härligt
 Om du der kan lefva godt,
 Det är sant -- jag menar ärligt,
 Må det derfor bli din lott.

Men så bör du ock dig ställa
 Att du får de högstes nåd,
 Denna satsen skall se'n gälla
 Att du följer deras råd.

Så kan du få rang och titlar —
 Makten taga på allt vis,
 Mången är som sådant kittlar,
 Följer med som ärteris.

Vishet följer efter rangen
 Fast den deri aldrig fans
 Det är ljust den stora vagnen,
 Fjäsket åker med sin svans.

Du kan äfven bli diktator
 Göra hvad du vill och kan,
 Småfolk köres bort som skator,
 De betyda ej ett grann.

Aldrig ådra dig den skammen
 Till att säga honom mot;
 Du blott säger ja och amen,
 Du väl tycker det är stort.

Alltid skall du bifall nicka
 När diktatorn håller tal
 Och så fint du skall dig skicka
 Hur det går med din moral.

Gå till höger, gå till venster,
 Blott du det kan dölja väl,
 Du blir då ett riktigt mönster,
 Passar bra till matriel.

Konsten är med ord sig svänga,
 Kunna göra hvitt till svart
 Och från sanningen sig slänga
 Som det osantt hade var't.

När ett val skall se'n förrättas
 Kan du alltid ha den tröst
 Att du aldrig kan afsättas
 Då du har de stores röst.

Du skall skickligt kunna skärfva
 Att de flesta tror derpå,
 Sedan får du makten ärfva
 Och så äretitlar få.

Får då pris och mycken ära
 För de storverk du har gjort;
 Granna ordnar får du bära
 Som i tidningar blir sport.

Hvem är det som får betala
 Alla blunder du begår?
 Det är folket, som får sala
 Det är de som risken står.

Tidningar, som är på platsen,
 Törs ej säga minsta smack.
 Släta på med haretassen,
 Sjunga maktens lof och tack.

Kan du göra dig till godo
 Hvad kommunen skulle ha,
 Men af sken det likväl stodo
 För kommunen mest det va.

Så en syssla som kan löna
 Hjelper dig att du blir rik,
 Kan din framgång mera kröna,
 Det är småstads politik.

Vill du låna uti banken
 Lite pengar, som jag tror,
 Är du fri — men blott i tanken,
 Ty af banken du beror.

Du skall ändock likväl låtsa
 Som sjelfständighet du har,
 Aldrig skall du orätt trötsa,
 Om den ock är uppenbar.

Så det går dig väl i lifvet
 Du är då en hyggelig man,
 Ge sjelfständighet påskrifvet,
 Sådant du ej tåla kan.

Vädjar här till er, god vänner,
 Som af detta tager del,
 Den, som här igen sig känner,
 Detta blir ej då mitt fel.

Sådant fins i våra seder
 Och kan framgå mycket tyst;
 Till Gud fader jag nu beder,
 Folk må blifva mer upplyst.

Äfven rättvisa vi skänker,
 Fast det har sig ganska svårt;
 Mycket godt i småstad blänker,
 Som ej bör få glömmas bort.

Se dertör på denna sida
 Blifver taflan mera ljus,
 De få hjälp, som nöd der lida,
 Något hjälp till hem och hus.

Många barn de ofta gläder,
 Som är fattiga och små,
 De få både skor och kläder
 Samt en julhög deruppå.

De få ännu mer till bästa
 Tända ljus i julegran,
 Uti salen få de fästa
 Både små och stora barn.

Derför få vi icke glömma
 Att der nöden störst de sett
 Alla få vi då berömma
 Alla skyndsamt bidrag gett.

Främst gå då de högst uppsatta,
 De som samhällslifvet styr,
 Då sin pligt de rätt uppfatta,
 De rätt sällan offer flyr.

Går en fuller man på gatan,
 Kryssar kroppen mot en knut,
 De gå till den, honom matar'n,
 Leder bort den som en stut.

Kan han icke sjelf parera
 Att med benen komma fort,
 Kan man ej begära mera,
 än de bära honom bort.

Gretas midsommarafton.

Det händer ofta nog ibland,
 Så väl i städer som på land,
 Liten Greta går och vänta,
 Vill på framtidsslöjan glänta.

Det man väl undra på ej kan,
Hon väntar på en fästeman.

Sjunger derom sina sånger,
Men då väntan blifver långer,
Frågar hon en äldre Märta,
Om hon äfven har ett hjerta,
Som har ett liknande begär:
Hvad skall jag göra, det mig lär!

Att du kan fråga på det vis't,
En fästman har jag redan mist,
Som Ingrid tog -- den otäcka --
Kan fästeman till dig räcka,
Fråga derom kloka Britta,
Får du i din framtid titta.

Säger hon hvad du skall göra,
Skall till henne med du föra
Ett förklädsband samt lin och ägg
Och lite af en tufffots lägg,
Skall i Brittis famn det trycka,
När hon kommer med sin krycka.

Så Greta gick som hon var lärd
För att få se sin framtids värld.
Sitt ärende hon förde fram,
Hon tyckte det var någon skam,
Samt bad att ej det skall bli sport
Hvad hon i hemlighet nu gjort.

Då sade kloka Britta så:
Midsommarnatten klockan två
Skall du gå ned i grönan dal,
Blommor plocka i tusental,
Så många utaf stort och smått,
Tills du af alla sorter fått.

Ej till någon får du tala,
 Icke höra göken gala,
 Ej vända eller se dig om;
 Om någon ropar, är du stum
 Samt räknar stegen i ditt lopp.
 Var hemma innan sol går opp!

Greta fort till dalen hasta'
 Plocka blom till stora qvasta,
 Nappa blad ur prästekragen,
 Sade ta den inte, ta den,
 Skall jag ta män, inte ta män?
 Skall han ta än, inte ta än?

Så hon blommorna fråga vill,
 Men helt häpet så spratt hon till
 Då hon hörde att det nös.
 »Kom hit till mig du vackra tös.»
 Ropte så en halter gubbe,
 Som stått och lyss vid en stubbe.

Greta i hela kroppen skalf,
 Var det menniska eller kalf?
 Skilnad hördes dock på ropet.
 Greta tyckte det var snopet,
 Och gjorde några krumska hopp,
 Sprang andra sidan dalen opp.

Hon sökte skydd intill ett träd,
 Hon trodde gubben följde med;
 För Greta var det riktigt tur:
 Der stod en jägare på lur,
 Han stödde sig mot sin bössa —
 Hälsande tog af sin mössa.

Min mö — jag vill ej ha det nämndt,
 Det tycks som vi här möte stämt,
 Jag frågat har en gumma klok,

Som läste så uti sin bok,
 Samt mata geten med ett brö,
 Om hon visste min fästemo.

Hon sade: skall jag sanning spä,
 Skall du i gröna dalen gå
 Klockan två midsommarafon,
 Dricka ur ett björkträd saften,
 Får du se en mö — blom plocka;
 För henne skall du dig bocka.

Så sade Britta med en nick.
 Hit genast jag nu därför gick.
 Då allting slår så bestämdt in,
 Vet jag genast, att du är min.
 Nu felar ej mer för resten
 Än, att vi följs åt till presten,

Jag jagar, kan äfven meta,
 Och ber edert namn få veta.
 Mitt namn jag först dock säga vill,
 Jag heter Hurtiger och Axel,
 Jag denna gång ej jaga fått,
 Kom min fästemo, följs vi åt.

Greta hon sade: tack, tack, tack!
 Det var för roligt, ack, ack, ack
 Jag sett min fästeman och hvem
 Jag talat, innan jag kom hem.
 Hvem tiger, när en är glader,
 Roligt plocka blom på mader!

Greta åt dalen ofta gå,
 Nu plocka blommor åt de små.
 Axel går nu som förr han gick,
 Ur saften tar han sig en slick,
 Ung mö, som Gretas lycka sett,
 Gör som hon — om ni har nå't vett.

Per skreflom!

Min sångmö födt mångt oäkta barn,
 Dess antal är öfver all måtta
 Till faddrar jag bjudd en hvar uti sta'n:
 Jag kan ej försörja barn åtta.
 Faddrarnes plikt är att ta om dem vård,
 Dem väl försörja och uppfostra,
 Så var mot barnen nu icke för hård --
 Nu har ni fått att göra god mostra.

Ett skåltal vid en stadsfullmäktiges
 sexa efter tredje uppmätningen
 till ny stadsplan.

Jag på den utbrakta skålen får svara.
 Att herrar stadsfullmäktige i Skara
 Särskildt vid hvarje års lopp
 Låta de sta'n mäta opp,
 Och sedan så äta de plätter,
 Och sta'n se'n uppmäta de bätter,
 Både uti vinklar och rundt
 Resultatet blifver dock strunt;
 Se'n åter de ta sig en tugga,
 Men alltid de låta sig kugga,
 Både uti mätning och prat
 Och aldrig de få resultat.

Den gäckade sällheten.

O sällhet du hycklat för mig,
 Jag fann dig ju ej på min stig;
 Du lekt har för mig med ditt hopp
 Dig finner jag när min graf slås opp.

Revolution och afväpningsfrågan.

Melodi: »Ja, vill du lära dig skridsko åka».

Nu vill du lära i politiken,
Som ej är konstig det minsta grann,
Och som du alltid är något sniken,
Så bör du lära så mö't du kan.

Nu skall du följa den uti spåren,
Att du drar nytta utaf den sjelf.
Ty aldrig kan du likväl försmå den,
Du seglar med den som i en elf.

Du därför måste nu på den höra,
Då i den skett har revolution.
Kanoner slipper man med sig föra
Då man skall kriga med en nation.

Nu skall man hafva blott starka läppa
Och så en mund som är fin och mjuk.
Och alltid skall man dem fritt tillsläppa,
Med den skall fienden nu få stryk.

I fjol har fransmännen lärt oss detta,
När ryssen hos dem var på besök.
Då var ju fröknarna mycket lätta,
Med kyssar riktigt de ryssen slök.

Ja häraf kan du ju noga finna,
Att nu en och hvar kan bli soldat,
Och outhärlig är hvarje qvinna,
Uti hvarenda Europas stat.

Nu kan man bortlägga krut och vapen,
Så lätt munderingen blifver då.
Nu bör man endast använda gapen,
Att dermed fienden kunna slå.

Nu inga vapen man mera väljer,
 Man nu behöfver ej ens en staf,
 Men se pastiller man likväl sväljer
 Så att man ändock kan dö deraf.

Det är så utmärkt och bra behändigt,
 När man nu slipper att dö för krut,
 Men döden lurar på dig beständigt,
 Han säkert kniper dig nog till slut.

Ja, fästningsvallar och paansarskeppen
 Bli hädanefter till öfverflö.
 Nu skall de setta blott uti läppen,
 Af judaskysen kan man dock dö.

Nu sist nationerna sinsemella,
 Med läppar endast hvarandra klöst.
 Nu kan de lefva rätt mycket sälla,
 Ty nu är afväpningsfrågan löst.

Civilsationen snart hunnit målet,
 Ty ingen krigskonsten mera lär.
 Nu bortlägges både krut och stålet,
 Ändock soldater nu alla är.

Ja nu pokalen för fred vi höjer,
 Och som soldater vi stå i le't.
 Men nog jag tror att det likväl dröjer,
 Innan sådant blir en verklighet.

Taffla ur hvardagslifvet.

Melodi: »Tjuf och tjuf det skall du heta».

Taffla utur hvardagslifvet
 Här jag tecknat på ett ark.
 Har jag den ej riktigt skrifvet,
 Kan du ge den då en spark.

Likväl bör du noga märka,
Att den ej blir allas smak.
Ej så högt bör du dock sparka,
Att du sjelfver faller bak.

Ty det kunde lätt då hända,
Att du skada deraf tar,
Stöter dig uti din ända
Och kring benen blifver bar.

Annars kan det likväl qvitta,
Är du missnöjd eller nöjd,
Bara endast du har sett'a,
Så blir smärtan icke röjd.

Se på hvimlet uti staden,
Huru brådtom alla låts'.
Se der kommer långa raden
Utaf gubbar, nöt och tross.

Uppå vägar och på stigar
Ser man gummor tåga in,
Några fruar stå och nigar
För en herre som är fin.

Bonden med potatistönna
Står så lugner vid sin häst,
Nu vill han det ordet röna,
Att hans noler äro bäst.

Der en annan matar stuten,
Som är både from och spak,
Sedan tar han sig i snuten
Och så torkar han det bak.

Se en gås på lasset skiner,
Som är både fin och rar,
Så en fröken, som är finer,
Blott i foten henne tar.

Mjöl'naren han går så hviter,
 Knogar med sin tunga säck;
 På hans ben det mesta liter,
 Ej så mycket på hans späck.

Gumman som der kom och linka,
 Hon har ondt i sina ben,
 Så en pojk som kom och dinka
 Med en flaska fotogen.

Se en slagtare som hugger,
 Kött i tärningar och stek,
 Skifvar fläsk af galt och sugger,
 Åter biffar uti spek.

Fiskmadammen fisken säljer,
 Efter vigt men icke mål.
 Mången fisken heler sväljer,
 Bästa fisken är dock ål.

Bodgossen vill gerna sprätta,
 Är en kavaljer så fin.
 På sin plånbok vill han lätta,
 Dricker toddi, punsch och vin.

Handelsmannen vill sig svänga,
 Hit och dit på alla sätt,
 Blott att han får mycket pänga,
 Känner han sig glad och lätt.

Skolpojck uti fjerde klassen.
 Som på gatan framåt gnor,
 Ropar bonde se den bassen,
 Tror sig lärd som professor.

Med lorgnetten uppå näsa,
 Är han både lärd och klok,
 Kommer han på livvets resa
 Är han ofta blott en tok.

Militären, styf och stramer,
 Går på gatan och slår dank.
 Sin kurtis han gör för damer,
 Men i fickan är han pank.

Är så rasande förnämer,
 Ju hvar fröken tycker så,
 Hvar bondgosse han skrämmer,
 Hvar soldat den står på tå.

Se en fröken som försmäkta
 Utaf kärlek till en man;
 Kors för attan, mig ursäkta,
 Det var icke hon men han.

Den uppsatte kan sig vråka
 Dertill hafver han sin makt,
 Om han vill kan han förneka
 Hvad förut han hafver sagt.

Han blott endast föreläser,
 Hvad som är uti hans smak,
 Mindre folk han endast qväser,
 Hvad de hafva för en sak.

Många sälja frälsningsropen
 Samt går kring med skål och fat,
 De vill alltid följa hopen,
 Ty den är så rysligt lat.

De kan vara rätt galanta
 Om i flock de följas åt
 Till att kunna tigga slanta
 Just åt generalen Boot.

För framtiden skall du svara,
 Skall det ske förutan sorg,
 Så skall jernväg gå från Skara
 och direkt till Göteborg.

Det är stort att kunna gagna
 Det som är till allmänt väl,
 Vill du motsats är du agna
 Ifrån hufvud och till häl.

Der på trappan och på halla,
 Folk der står i stora slon,
 De till brännevin skall sala.
 Som bevis på civilsation.

Se'n när det är slut på dagen,
 Sättes konjack i en skrubbe,
 För att bättre kringgå lagen,
 När de dricka på en klubb.

Alla skola likväl lefva,
 Ha dertill sin existens,
 Muraren med puts och slefva,
 Till hans nåd och excellens.

Så beror folk af hvarandra
 Öfver hela jordens fält,
 Ej skall någon detta klandra
 Då försynen så det ställt.

Mig ursäkta mina damer,
 Klockan sju vill jag bli väckt,
 Ty jag drömt har då om Amor,
 Får jag bjuda på konfekt.

Taflan är vårt lif så lika,
 Som emellan jern och stål;
 Tar du åt dig några pika,
 Visar blott att du är snål.

Till det gångna Skara.

Farväl du Skara
Som forntid nått
Du är en mara
Jag nu förstått
I smuts du sträfvat
Liksom en träl
Vi nu dig jäfvat
Farväl, farväl!

Farväl med snarstig
Och kämpedamm.
Att länge ha dig
Det vart en skam.
Då fattighuset
Var mera skäl
Blef lagdt i gruset.
Farväl, farväl!

Farväl på vägar
Med dillischans
Nu mer man plägar
Att med stor sjans
På jernväg åka
Bå' fort och väl
Balans iråka
Farväl, farväl!

Farväl med långa
Och låga hus,
Och gator trånga
Med dåligt ljus.
Snart blir stor låga
Till ljus hvar kväll
Elektrisk båga
Farväl, farväl!

Farväl du kyrka
Med sprickor på,
Du har ej styrka
Att längre stå,
Din byx var refven*)
Ned till din häl
Och rocken äfven
Farväl, Farväl!

Farväl du torra
Och gråa sta'
Nu kan du borra
I jorden bra
Att du får vatten
Tillräckligt väl
Så höjes skatten
Farväl, farväl!

Farväl, du varit,
Och torr du stått
Att sand har farit
I ögon smått,
Snart kan vi vada
Och simma väl,
I diken bada
Farväl, farväl!

Farväl, du hatver
Och stadsplan får,
Du en begrafver
Hvart femte år.
När en får letva
Slås en ihjäl
Men alla skefva
Farväl, farväl!

*) Kyrktornen hafva kallats för byxor.

Nu skall du ståta
 Med torn och ljus
 Vi kan bli våta
 I alla hus,
 Så kan vi dricka
 Oss rent ihjäl
 Af högfärd spricka
 Farväl, farväl!

Du som af ålder
 Från forntid stått
 Jag kär dig håller
 Du gjort mö't godt,
 I himlavågor
 Nu tänds min själ
 I eld och lågor,
 Farväl, farväl!

Fri från en fängslande kärlek.

Nu är jag fri som svalan far
 Allt upp i höjden vida,
 Då jag ej mer får stanna kvar
 Allt vid din sköna sida.

Och örnen han sin kosa styr
 Att sig bak molnen dölja,
 Till fjerran stränder så jag flyr
 Allt öfver hafvets bölja.

Jag kommer åter ej igen
 I dina ögon blicka,
 Jag aldrig ser dig mera se'n,
 Farväl, du sköna flicka!

Hvad 1898 till oss framburit.

Ja, mycket kort och med största måtta
 Jag sjunga vill om det flydda år;
 Först sjunges då om år nittiåtta,
 Om ni blott riktigt det nu förstår.

Hvad det nu hafver till oss framburit,
 Det är långt mera än sjöodjuret;
 Dock ingen snö vi ha fått skotta
 Är artonhundra nittiåtta.

Väl regn har kommit i stora »strömma»,
 Men årets gröda har varit gö'r;
 De flesta dagar ha varit »grömma»,
 Till djuren ha vi fått mycke fo'r.
 Ja, korn och hafre vi fått tillika,
 Af smör kan bönderna blifva rika;
 Uppå päron vi blifvit blotta
 Är artonhundra nittiåtta.

Väl mycket annat vi ha fått-tåla,
 Som vi oss önskat — men icke fått,
 Så på potatis de nu ä' snåla,
 Af gurk och nötter har blifvit smått.
 I regnskursvatten vi ha fått bada
 Så att vi aldrig ha varit glada;
 På vägar hem vi oss fått flotta
 Är artonhundra nittiåtta.

Men vill ni året nu rätt uppskatta,
 Så har det varit tämmeligt godt,
 Nu kan vi bättre oss framåt kratta,
 Då vi så mycket Guds gåfvor fått,
 Nu kan vi riktigt med tänder gnaga
 Och fulla blifva nu alla maga,
 Sedan gräshoppor kom till korta
 Är artonhundra nittiåtta.

Så Sven och Kajsa de sig förlofva,
 Men Bengta, Britta gå ogift' än,
 Men Bengt och Britta de gerna sofva,
 Men känna icke hvarann igen,
 Men fästefolk de förut ha varit,
 Men kärleken den nu bort har farit.

Britta fått har en liten vårta
 Är artonhundra nittiåtta.

Hvad vi ha hört ifrån andra riken,
 Hur de ha grälat på alla vis;
 Der mest de krånglat i poletiken
 Och deraf lagat sitt eget ris.
 Så ha de gjort ock de norske bagga,
 När de så hissa den rena flagga;
 Åt detsamma jag vill dock spotta
 Är artonhundra nittiåtta.

Men om så baggarna vilja stängas,
 Och hornen kanske utaf sig slå,
 Då uti flaggan de kanske fångas,
 Ty efter buffning de alltid trå;
 Så gå de alltid två steg tillbaka
 Och slå i skallen så hornen skaka,
 När de springa, vill de dock brotta
 Är artonhundra nittiåtta.

Ja, mycket mera ni kan få veta,
 Jag detta gerna omtala kan.
 Prins Georg gift blef med turkisk Kreta
 Och ryska zaren var böneman.
 Men turken ville det ej tillåta,
 Deröfver Kreta fick mycket gråta.
 Nu är Kreta från Turkiet borta
 Är artonhundra nittiåtta.

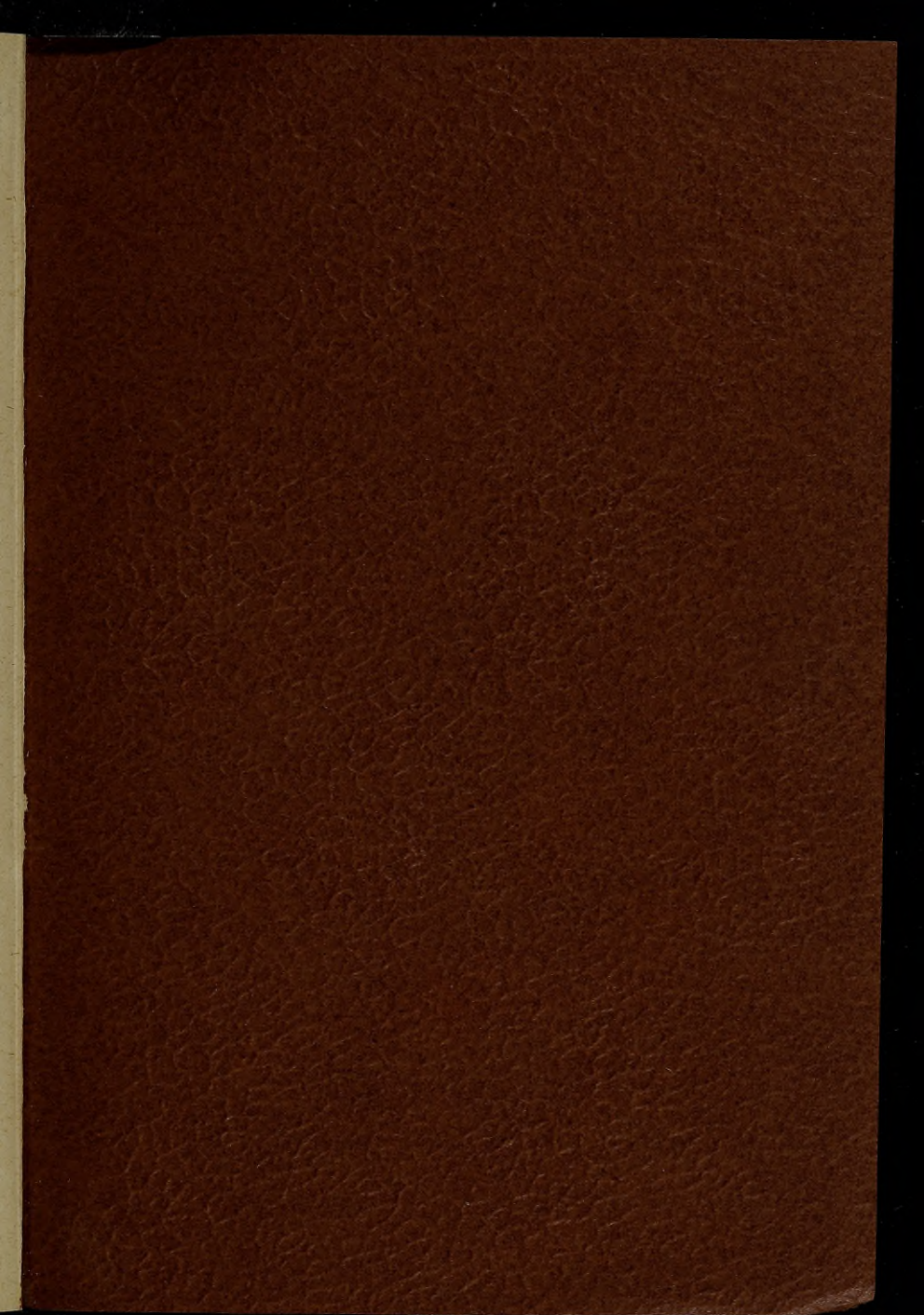
Det är väl mera, som ni ej veten,
 Hvad som har skett i Egypti lann,
 Der engelsmännen slog ned profeten,
 Öfver dervischer stor seger vann.
 Dervischer alla de bort då jaga
 Och staden Karthum de se'n intaga.
 Profeten sprang som en jagad råtta
 Är artonhundra nittiåtta.

Så krig det fördes der ut på Kuba,
 För det ett fartyg de sprängt i sank.
 Spanjorer kunde ej uppror kufva,
 Just därför Kuba ifrån dem slank.
 Så amerikaner spanjorer slogo
 Filippi öar ifrån dem togo,
 Sprängde hela den spanska flotta
 År artonhundra nittiåtta.

Det är tröttsamt att jämt få höra
 Så mö't om Dreyfus och revision.
 Vi snart få trålar i våra öra,
 Då aldrig fransmännen ta reson.
 Vi jämt få höra på deras viser
 Och aldrig slut blir på deras kriser,
 Aldrig bli de på tvister trötta
 År artonhundra nittiåtta.

»Wille» han till Jerusalem reste
 Och sedan bada i Jordans flod;
 Men många var det, som likväl visste,
 Han hemlig vänskap till turken stod;
 Och mången fröken i harem myste,
 Då han derefter sultanen kysste
 Då han skådat på harems grotta
 År artonhundra nittiåtta.

Hvad jag här med min penna lekt
 Är något dumt och något qvickt,
 Jag väl därför kan eder råda
 Att skratta åt de skilten båda.

UNIVERSITETSBIOTEKET, LUND

15000

401005030